

ПОЛИТИКИН

ЗАБАВНИК

1.50
ДИНАР

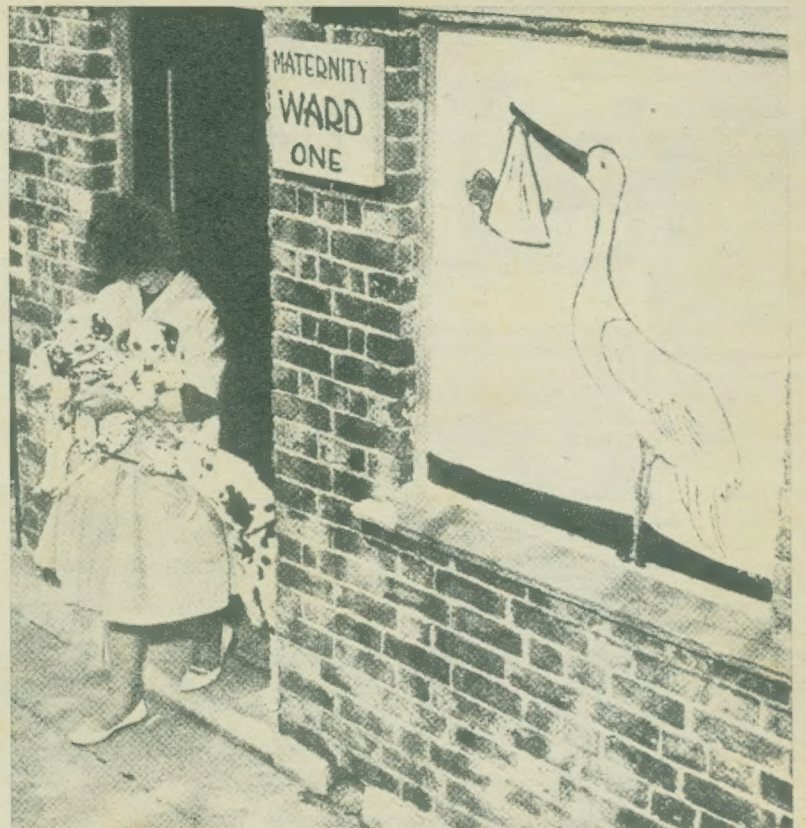
ГОДИНА
XXX
БРОЈ
909

30. V 1969.

АУТОМОБИЛ И ЛОКОМОТИВА. — Недавно је у Кју Бриџ Сауту, у Енглеској, испробано ново возило које је истовремено и аутомобил и локомотива. Када је на шинама ово возило са 8 точкова, које је израдила позната фирма Мерцедес-Бенц, може да вуче терет од 300 тона. Измена точкова је једноставна и обавља се помоћу једног хидрауличног механизма. Аутомобил-локомотива добио је име УНИМОГ.

ПОРОДИЛИШТЕ ЗА ПСЕ. — У главном граду Велике Британије отворено је ових дана породилиште искључиво за псе. Да не би било забуне, крај улаза је постављена велика табла на којој је нацртана која у кљуну држи штене тек дошло на свет. Цене услуга су строго одређене: за прву седмицу 210 а за све наредне по 120 нових динара. Пацијента увек има.

Ripley Веровати или не!

СКОК У ЧАСТ АПОЛОНА

МЛАДИ СВЕШТЕНИЦИ ОД ОСТРВА МЕУКАО, У ГРИКОЈ, МОРАЛИ СУ У СТАРОМ ВЕКУ ДА ПОЛОЖЕ НАРОЧИТИ ИСПИТ САВАЈНОСТИ ДА БИ СТЕКЛИ ПРАВО ДА СЛУЖЕ У АПОЛОНОВОМ ХРАМУ: ПРИВЕЗАЛИ БИ ЗА РАМЕНА И РУКЕ КРИЛА ОД ОРЛА И ДА ЈЕДНЕ ЛИТИЦЕ ВИСОКЕ 70 МЕТРА СКАКАЛИ У МОРЕ.

ЗВОНО

ОД ГРАДСКЕ ВЕЖИЦЕ У УГЛИКУ (РУСИЈА) БИЛО ЈЕ ОСУЂЕНО И ПРОГНАНО У СИБИР 350Г ТОГА ШТО ЈЕ 1591. ГОДИНЕ ЗВОНИЛО НА ПОБУНУ. ПОСЛЕ 300 ГОДИНА ЗВОНО ЈЕ ПОМИЛОВАНО И ПОКЛОЊЕНО ЦРКВИ У ТОБОЛСКУ.

ЈАПАНСКА ПРЕПЕЛИЦА

ВЕОМА ЈЕ ЦЕЊЕНА ЗБОГ СВОЈЕ ПЕСМЕ, БОРБЕНОСТИ (У ЈАПАНУ СЕ ПРИПРЕЈУЈУ БОРБЕ ПРЕПЕЛИЦА) И ВЕОМА УКУСНОГ МЕСА, А У ЈУЖНОЈ КИНИ ЈУДИ ИХ ЗИМИ НОСЕ У ЧЕПОВИМА ДА БИ НА ЊИХОВИМ ТИЛИМА ТЕЛУ ПРЕДАЛИ РУКЕ.

БРАЗИЛСКУ БУБУ СОЕЛОХЕНОС

МРАВИ ДРЖЕ У СВОМ МРАВИЊАКУ КАО АРАГОГ ТОГА ШТО СУ МУ КРИЛА ПОКРИВЕНА ДУГАКИМ ДАКАМА КОЈЕ ЛУЧЕ СЛАДАК СОК.

УВИЊАВНОСТ

АДОЛФ САТРО (1830-1898) РУДАРСКИ ИНЖЕЊЕР И ПРЕДСЕДНИК ОПШТИНЕ У САН ФРАНЦИСКУ, СВЕСТАЊ ТОГА ДА У ЗНУ СТРАХОВИТО ХРИЕ, УВЕК ЈЕ У ХОТЕЛУ УЗИМАО ТРИ СОБЕ ЈЕАНУ ДО ДРУГЕ И СПАВАО БИ У ОРЕДНОЈ ОД ЊИХ ТАКО ДА ГА ЈЕ ОД ОСТАЛИХ ГОСТИЈУ УВЕК ДЕЛИЛА ПО ЈЕДНА ПРАЗНА СОБА.

БИЛКА КОЗЈА БРАДА

ИМА ЦВАСТИ ОД КОЈИХ ОЗАКА ЗАДРЖИ ВИШЕ ОД 10.000 ЦВЕТОВА.

WALT
DISNEY

ПАЈА

ПАТАК

ОХ! СВЕГА
МИ НА СВЕТУ,
ОВАЈ ЛЕТЕЋИ
ТАЊИР ЈЕ
ПРАВИ!

ВАЈДА СИ СЕ
САД УВЕРИО
ДА ЗАИСТА
ПОСТОЈЕ БИЋА
ИЗ СВЕМИРА,
А?

НИЈЕ
ЛОШЕ
ОВДЕ КОД
ВАС!

НИЈЕ!
А ОДАКЛЕ
СТЕ ВИ
ДОШЛИ?

ОХ, С ЈЕДНЕ МАЛЕ
ЗГОДНЕ ПЛАНЕТЕ
ИЗ САЗВЕЖЂА
БУНДОКТУР!

ЈЕ Л' ЗЕМЉИШТЕ
ТАМО ЈЕФТИ-
НО?

ЏАБАЛУК!
ЈА ВАШ ИМАМ
ЈЕДНО
ОСТРВЦЕ НА
ПРОДАЈУ!

ЈА БИХ ВАМ ПЛАТИО
50 ХИЉАДАРКИ
ЗА ЊЕГА... АКО
КОД ВАС ПОРЕЗ
НА ЗЕМЉУ НИЈЕ
ВИСОК!

ВАЖИ!

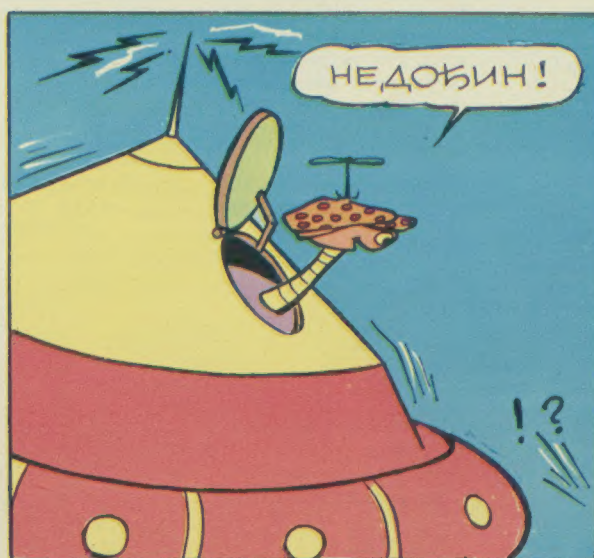
ПА, ВИДЕЋЕМО СЕ
ТАМО, ДРУШКАНЕ!

ЧЕКАЈ!
КАКО ДА
СТИГНЕМ
ДО ТЕ
ПЛАНЕТЕ?

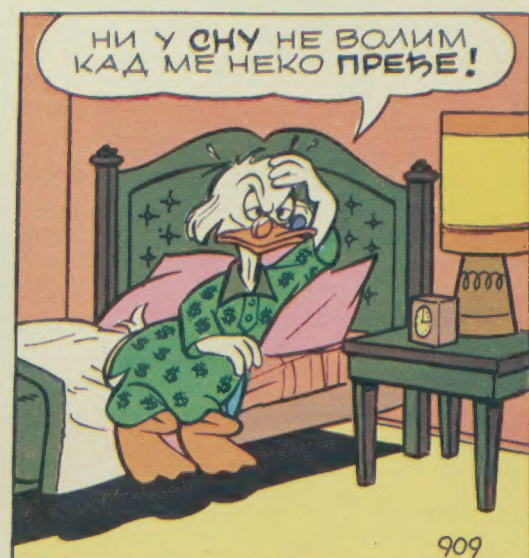

ИДЕТЕ ПРАВО
ДО СИРИЈУСА А
ОНДА СКРЕНЕТЕ
ЛЕВО! НЕЋЕТЕ
ЗАЛУТАТИ!

А КАКО
СЕ ЗОВЕ
ТО
МОЈЕ
ОСТРВО?

НЕДОЋИХ!

НИ У ОШУ НЕ ВОЛИМ
КАД МЕ НЕКО
ПРЕЂЕ!

КАЖИТЕ ТОМ ЈУНАКУ ДЕЛЧЕВУ
ДА ДОЂЕ ДА ГА ВИДИМ И ДО
ЗЕМЉЕ ДА МУ СЕ ПОКЛОНИМ...

КРИЛА

Пре 97 година у породици Делчевих у македонском месту Кукуш угледао је свет први мушки потомак. Срећни отац Никола желео је да његов син постане трговац. Није ни слутно да ће му после двадесетак и нешто година турски поглавар запрети:

— Твој син је највећи непријатељ турског царства, предводник свих комита, ако ми га не предаш, истругићеш у затвору!

У Кукушу је Гоце завршио трећи разред гимназије, као најбољи у разреду.

За ондашње појмове трећи разред гимназије био је највише образовање за једног трговца и отац Никола рекао је сину: „Доста је било школе“.

Али Гоце је желео још да учи. Мајка Султанија га је подржавала па је отац пустио и уписао га у солунску гимназију.

У солунској гимназији Гоце се упознао са друговима Македонцима који су били основали тајну групу за ослобођење Македоније од турске тираније. Заклео се друговима да ће живети само за тај циљ.

месника у Солуну. Један наставник одржао је похвални говор о султану и ученици су морали неколико пута да викну: „Јаша“ (живео).

Једини је Гоце ћутао. — Што ти не вичеш! — укори га један од наставника.

Тада Гоце у муклој тишини из свег гласа узвикну:

— Аша! (доле)

Турци се скаменише од ужаса.

— Шта, бре, то рече? — запита султанов главар.

— Опростите, ефендија,

дечак се збунио... Није желео да увреди великог султана — промуца један од наставника.

Скандал је заташкан иако су Гоцетови наставници знали да млади Македонац одлично говори турски и да забуне није могло бити.

НЕСУЂЕНИ ОФИЦИР

Кад је завршио гимназију, Гоце се са четворицом другова из тајне групе уписао у турску војну школу у Софији како би што више научио о војној вештини преко потребној за борбу против турског окупатора.

Као добар математичар био је спреман да помогне многим друговима. Међу њима је био и Турчин Хусеин Тефиков. Много касније

њих двојица ће се срести као непријатељи.

Али Гоце није завршио војну школу. На крају школовања, пре унапређења у официрски чин, искључили су га из школе — као бунтовника и социјалисту. У ствари зато што је волео слободу и мрзео неправду и тлачење сиромашних.

Кад је избачен из Војне школе, Гоце се запослио као

учитељ у Штипу. Сваке вечери нестајао је из града да би се, прокрстаривши неколико села, ујутро уморан али срећан враћао у школу. Суботом и недељом пут га је водио у удаљена села источне Македоније, са два револвера о пасу, оштром камом и флашицом отрова у цепу.

И тако, из недеље у недељу, Гоце стрпљиво плете

ДОЛЕ СУЛТАН!

Гоце је искористио прву прилику да се побуни на дан султановог рођендана.

Ученици су тог дана, по обичају, заједно са наставницима посетили султановог на-

...СВИ СЕ МИ ГОНЕЋИ ГА УМОРИСМО, А ОН
ЗА УМОР НЕ ЗНА — ПОРУЧИО ЈЕ ЧУВЕНИ
СКОПСКИ ПОЛИЦАЈАЦ ДЕРВИШ — АГА ГОЦЕТУ

ПТИ БАВО

мрежу тајне организације. Пијачним даном у Штип долазе курири, доносе обавештења, примају директиве.

Турци знају за Гоцета, за предводника свих комита, који се поиграва с њима: јавља им да га чекају тамо где га уопште нема или где је већ био. Његово име је познато сваком турском полицајцу. Не успевају да открију његове тајне стазе и, мада им је непријатељ, одају му признање називајући га „Кантал шејтан“ — крилати ђаво.

Гоце, час као трговац, час као хоџа или султанов човек, креће се тако рећи пред њиховим очима. Турци расписују уцену за његову главу, шаљу потере. Али он се не да уловити. Другови га називају Ахилом. И не греше у томе...

Једном приликом, прерушеног у трговца, турска потера затиче га у кући сеоског кмета. Сналажљив као и увек у таквим приликама, он их нуди дуваном.

— По каквом сте послу овде? — пита полицајце.

Турци не сумњају у богатог трговца.

— На трагу смо опасном комити Делчеву.

— Е па, гледајте да нас

већ једном ослободите тих комита. Од њих нити трговина иде нити се живот жи-

ви — одговара Гоце. Домаћин само ћути ужаснут смељошћу Гоцета.

У ВУЧЈОЈ ЈАМИ

Крајем 1901. године Даме Грујев, један од оснивача тајне организације за ослобођење Македоније, налазио се у битолском затвору. Гоце жели да се с њим види, да поразговара...

Једног јутра у затворско двориште улази богати турски трговац. Жели да разгледа затворске просторије. Управник се клања уваженом госту, откључава редом ћелије. Човек, за чију би главу турска власт дала небројено благо, мирно разговара сат-два са Грујевим о „трговачким пословима“, који потресају султанов престо.

Петнаест дана касније Турци дознају за Гоцетову посету затвору. Предузимају строге мере у граду. Узалуд.

Он је у то време далеко од Битоља. Пред његовом храброшћу и најупорнији гонители посустају. Познати ондашњи скопски полицајац Дервиш-ага, уморан од гоњења поручује:

— Кажите том јунаку Делчеву да дође да га видим и да му се до земље поклоним. Сви се ми, од пољака до падишаха, уморисмо од гоњења, а он за умор не зна...

ПОСЛЕДЊИ ПОХОД

Првог дана маја 1903. године Гоце стиже са две устаничке чете у село Баница.

— Треба да се одморимо. Сутра нас очекује велики посао — каже Гоце друго-

вима и одлази на починак.

Те ноћи пуно је месечеве светлости, нико у селу не слуги несрећу, која је на помолу. И, док село спава мирним сном, јак одред турске полиције, предвођен некадашњим Гоцетовим другом из Војне школе Хусеином Тефиковим, полако стеже обруч.

У рано јутро, домаћница престављена улеће у собу:

— Устајте, момци, село је опкољено.

Гоце не жели да због њега страда Баница.

— Морамо напустити село — каже. — Турци ће га спалити ако нас у њему нађу.

Са групом другова пробија се до последњих сеоских кућа. Ту их зауставља плотун из бусије. Неколико другова пада смртно рањено.

Гоце потеже пушком на Турке.

— Лежи, Гоце! — упозоравају га другови, али их он не слуша.

Непријатељско зрно га погађа у груди.

И. Ј.

ДИКАНОВЕ АВАНТУРЕ

ЕПИЗОДА: БУЗДОВАНСКЕ ИГРЕ

СТАРИ СЛОВЕН ЈЕ ОБЈАСНИО НАШИМ ДУНАЦИМА ДА АВАРИ СВЕ ИЗМИШЉАЈУ КАКО БИ ПОКВАРИЛИ ИГРЕ ДА СЛОВЕНИ НЕ БИ СТЕКЛИ ВОБУ С КОЈИМ БИ ИХ ПОБЕДИЛИ...

ПРОНАЂИТЕ НЕСТАЛА КОЛА!

НАГРАДА ОД 20.000 СТ. ДИН. ЗА СВАКА ПРОНАЂЕНА КОЛА

Ови аутомобили нестали су у Београду. Ако неки од њих нађете у Београду или било где у нашој земљи, јавите првом милиционеру или станици милиције. Дајте своје податке и узмите потврду од милиционера или од станице милиције да сте ви пронашли кола и пошаљите је Забавнику препорученим писмом.

Добићете награду од 20.000 старих динара за свака кола која пронађете.

Нестале аутомобиле тражите не само на улици већ и по забаченим двориштима, напуштеним плацевима, у сваком граду у Југославији, у најмањим насељима, на неочекиваним местима.

BG*436-67

„Фиат 750“, нестало 5. I 1969.

BG*437-58

„Опел рекорд“, беле боје, нестало 9. I 1968.

BG*782-46

„Застава 750“, беле боје, нестало 15. III 1968.

BG*187-92

„Фолксваген — комби“, нестало 2. II 1969.

BG*509-73

„Фиат 750“, светло-грао боје, нестало 28. I 1968.

BG*736-67

„Шкода 1000 МБ“, плаве боје, нестало 22. X 1968.

SM*100-45

„Фиат 750“, нестало неутврђеног дана

BG*516-73

„Фолксваген 1.300“, светло-грао боје, нестало 5. VIII 1968.

BG*536-49

„Застава 750“, нестало 20. V 1968.

BG*361-24

„Фолксваген“, нестало 30. I 1969.

BG*726-26

„Фиат 750“, светло-грао боје, нестало 9. II 1968.

BG*443-25

„Фолксваген 1.300“, нестало 27. X 1968.

BG*450-17

„Опел рекорд“, нестало 29. II 1969.

BG*358-59

„Рено 4“, сиве боје, нестало између 10. и 16. IX 1968.

ZR*98-30

„Фиат 750“, светло-грао боје, нестало 10. X 1968.

BG*997-17

„Застава 1300“, нестало 31. I 1969.

BG*763-25

„Застава 750“, беж боје, нестало 28. II 1968.

BG*911-77

„Фиат 125“, боје слонове кости, нестало 13. XI 1968.

RP 23-44/4

„Форд таунус 15 ж“, стране регистрације, нестало 28. II 1969.

BG*709-21

„Фиат 750“, нестало 18. II 1969.

ПОЛИТИКИН
ЗАБАВНИК

ДИВЉИ АМЕРИЧКИ ГОЛУБ
(ОДИБОНОВ ЦРТЕЖ)

ПОМОЗИТЕ ИНСПЕКТОРУ!

ЏЕНЕТ ЈЕ НЕКОЛИКО ТРЕНУТАКА СЕДЕЛА КАО СКАМЕЊЕНА А ЗАТИМ ЈЕ ПОЈУРИЛА ПРЕМА ТЕЛЕФОНУ. ЗАХВАЉУЈУЋИ ЊЕНОЈ ИЗЈАВИ РАЗБОЈНИЦИ СУ УХВАЋЕНИ

Недељно поподне у Лондону. Седамнаестогодишња Џенет Хајз била је сама у свом стану. Већ неколико дана мучи је тајна која јој не да мира. „Зашто бих се ја мешала у туђа посла?“ — стално говори сама себи.

Да би се ослободила море, Џенет пали телевизор и случајно наишла на емисију „Полицијских 5 минута“. На њено велико запрепашћење спикер Шоу Тејлор обраћа се баш њој:

— Сада ме гледа преко 3 милиона особа, али ја говорим само једној: девојци која се прошле недеље у 22 часа и 40 минута налазила на платформи аутобуса број 37 који саобраћа између Ист Шина и Патнија. Ако сте то ВИ — и спикер је упорно прстом у Џенет — можете да помогнете полицији да пронађе бандите који су напали кондуктера и при том му ископали десно око.

Џенет је неколико тренутака седела као скамењена а затим је појурила на телефон. Захваљујући њеној изјави разбојници су убрзо похватани.

ГЛЕДАОЦИ — ДЕТЕКТИВИ

Овај случај најбоље показује циљ и смисао телевизијске емисије „Полицијских 5 минута“ и још 6 других одличног типа које једном недељно емитује британска телевизија. Свака од њих траје свега 5 минута и налази се на програму разних

покрајина. Гледаоци на тај начин активно учествују у драмама свакодневног живота и постају прави правнати детективи.

Телевизијски гледаоци су понекад директно умешани у полицијске афере. Тако је Беатриса Бетс, власница малог мотела у Јоркширу гледала 21. августа 1963. године емисију „Полиција зове“, за вршавајући ручак у друштву свог новог госта. Госпођа Бетс је емисију пратила растресено све док се на малом екрану није појавио полицијски инспектор Вилијам Џексон и упозорио гледаоце:

— Чувајте се тог опасног провалника који је, чим је пуштен из затвора, поновно почео да краде. Ево његовог описа: стар између 45 и 50 година, мршав, коса седа, носи наочаре. Особени знаци: ожиљак код корена носа.

Госпођа Бетс згрануто је закључила да опасан провалник кога тражи полиција није нико други него њен гост који је мирно јео не обраћајући пажњу на телевизију. Али, госпођа Бетс није никако смела одмах да устане и обавести полицију јер би то можда госту било сумњиво.

— Остала сам за столом нетренице гледајући екран још десет дугих минута који су ми личили на сате — прича Беатриса Бетс. — Затим сам устала, извинила се и пошла у кухињу да оперем судове. Наравно, судови ми нису били ни на крај памети и одмах сам телефо-

ном позвала полицију. Када су полицајци стигли, мој гост је скочио кроз прозор и покушао да побегне али су га лако ухватили.

ТРКА ЗА МАНИЈАКОМ

Прва емисија „Полицијских 5 минута“ емитована је 30. јуна 1962. године у 21 час и 15 минута. Њен успех код гледалаца био је огроман а резултати тако корисни полицији да је настављена до данас. Ову и остале емисије сличног типа воде 7 спикера и 4 полицијска месара. Сваки од њих има свој начин рада. Неки се служе филмовима који верно реконструирају спеве злочина а неки седе за столом и обраћају се гледаоцима дајући им тачне податке о самом злочину, месту на коме је извршен, очевицима.

Емисија „Полицијских 5 минута“ обратила се за помоћ лондонским гледаоцима 1966. године 237 пута и у 22% случаја гледаоци су пружили полицији драгоцене податке и помогли да се злочинци открију. Иначе, у другим околностима, грађани веома тешко сарађују са полицијом, а још теже пријављују своје, на пример, сузеде или познанике који су нешто скривили. Телевизија је успела да оствари директан контакт и да полицију приближи обичном човеку а, према речима једног од инспектора Скотланд Јарда, то је још већи успех него само хватање злочинаца.

У Кардифу је полиција тражила опасног манијака који је напао неколико деце. Норман Риз који је водио полицијску емисију показао је гледаоцима фоторобот садиште и упutio им следећи апел:

— Уколико неко од вас препозна овог човека, учиниће му велику услугу ако га пријави. Он је вероватно душевни болесник и благовремено лечење можда може да му помогне. Уколико остане на слободи, може да почини неки тежак злочин, чак и убиство.

Гледаоци и овога пута нису затајили и манијак се ускоро нашао у азију за ментално оболеле.

БЕКСТВО ИЗ ЗАТВОРА

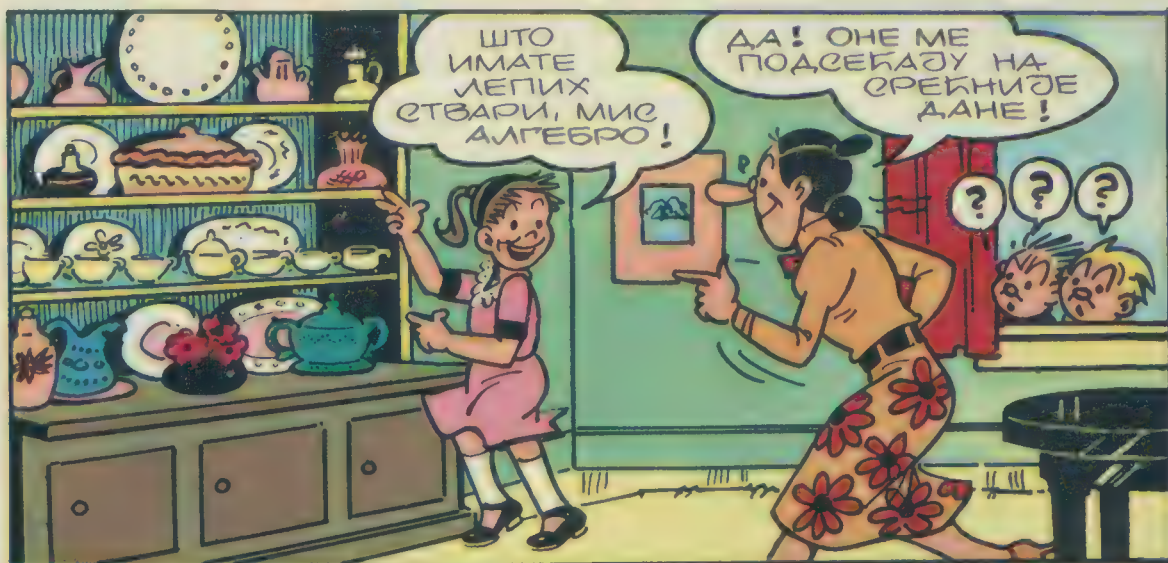
Посредством телевизије многи власници су поново дошли до својих украдених ствари. Маик Холлингсворт, један од продуцената емисије „Полиција зове“ каже:

— Прошле године непознати долов однео је из нашег студија скупocen магнетофон. Ми смо га описали гледаоцима и долов се силно уплашио. Његов страх био је толики да није смео ни да задржи магнетофон а ни да га прода. Онда је решио да се ратосиља нежељеног предмета и оставио га је у једној телефонској говорници, пошто нас је претходно обавестио. Док је телефонирао наша екипа за регистравање телефонских позива налазила се случајно у близини и крадљивац је био ухваћен. Он заиста није имао среће.

Чак и када не ухвати злочинца телевизија потово редовно добија од гледалаца детектива драгоцене податке који умногоме олакшавају истрагу. Тако када је Роналд Ригс, један од учесника у познатој пљачки поштанског воза побегао из затвора у Велдсворту, телевизија је приказала својим верним гледаоцима алуминијумске лествице дугачке 9 метара помоћу којих је бекство било изведено. На мердевинама је стајала наленица на којој је писало „Блек“ а коју нико није знао да протумачи. Емисију је гледао један новинар који се сетио да се радиња са спортским реквизитима у којој је непосредно пре тога купио неке ствари зове „То мас Блек и син“. Сутрадан је отишао у радњу и сазнао од продавца да је металне мердевине купио неки човек кога никада раније није видео али кога је могао да опише. Тако је клупко почело да се одмотава, а новинар је полицији уштедео много дана лутања по радњама у огромном граду какав је Лондон.

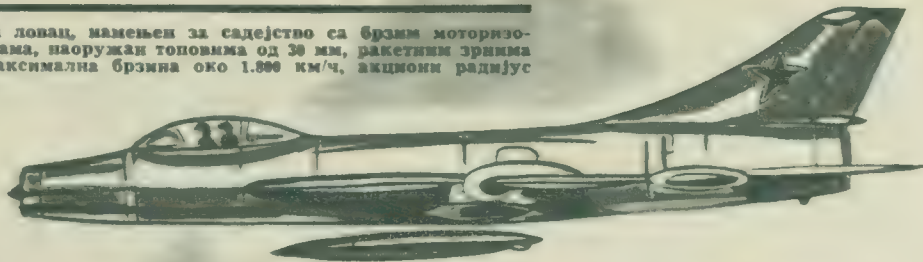
Оваквих примера сарадње има безброј и сваког дана их је све више. На енглеску телевизију угледале су се и неке друге, на пример шведска, где је недавно читав земља учествовала у проналажењу једне киднаповане бебе. Гледаоци детективи положили су још један испит.

Б. Д.

СУ-76

лаки тактички ловац, намењен за садејство са брзим моторизованим јединицама, наоружан топовима од 30 мм, ракетним зрницама и бомбама. Максимална брзина око 1.800 км/ч, акциони радијус преко 800 км.

МИГ-21

стандарним лаки ловац-пресретац. Остварена је и варијанта која полеће вертикално. Најновије варијанте лете брзином од преко 3400 км/ч; дејствују и на висини од 25.000 м то јест изнад домета пројектила земља—ваздух. Наоружан вођеним пројектиlima ваздух—ваздух. Акциони радијус око 700 км.

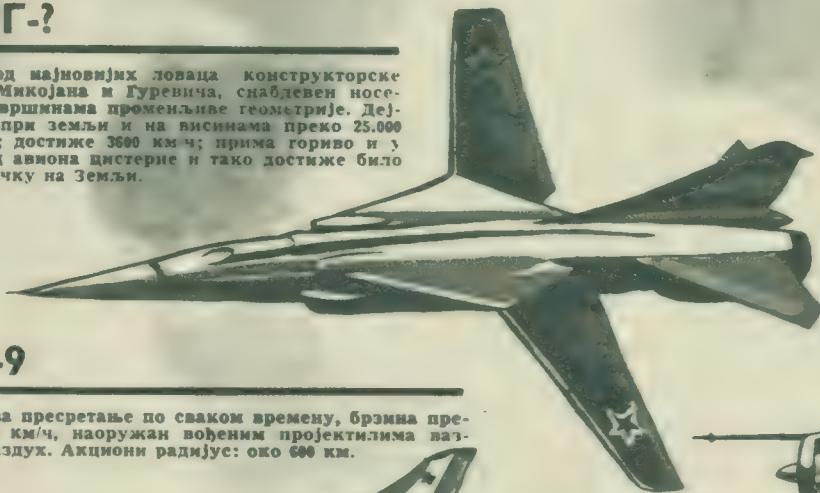
МИГ-23

ловац, брзина преко 3600 км/ч, спада у најбрже борбене авионе. Експериментални прототип Е-226 држи светски рекорд од 2980 км/ч. Наоружан вођеним пројектиlima и опремљен електронским уређајима за дејство по сваком времену.

МИГ-?

Један од најновијих ловаца конструкторске групе Микојана и Гуревича, снабдевен носећим површинама променљиве геометрије. Дејствује при земљи и на висинама преко 25.000 метара; достиже 3600 км/ч; прима гориво и у лету од авиона цистерне и тако достиже било коју тачку на Земљи.

СУ-9

ловац за пресретање по сваком времену, брзина преко 2000 км/ч, наоружан вођеним пројектиlima ваздух—ваздух. Акциони радијус: око 600 км.

ЈАК-28 (?)

двомоторни ловац за дејство по сваком времену. Достиже брзину од преко 2400 км/ч, наоружан ракетним вођеним пројектиlima ваздух—ваздух и опремљен пуном електронском опремом.

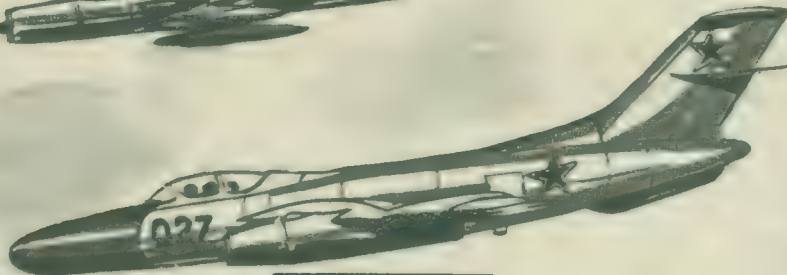

СУ-?

експериментални ловац — бомбардер чији спољни делови крила могу да мењају положај (променљива геометрија). Предвиђен за лет врло великим брзинама (око 3000 км/ч) и за дејства при брзини од око 600 км/ч.

ЈАК-?

авион за тактичку подршку трупа на Земљи, развијен од варијанте Јак-25. Радна брзина му је око 900 км/ч. Наоружан топовима од 30 мм, митраљезима, бомбама, ракетним зрницама и вођеним пројектиlima.

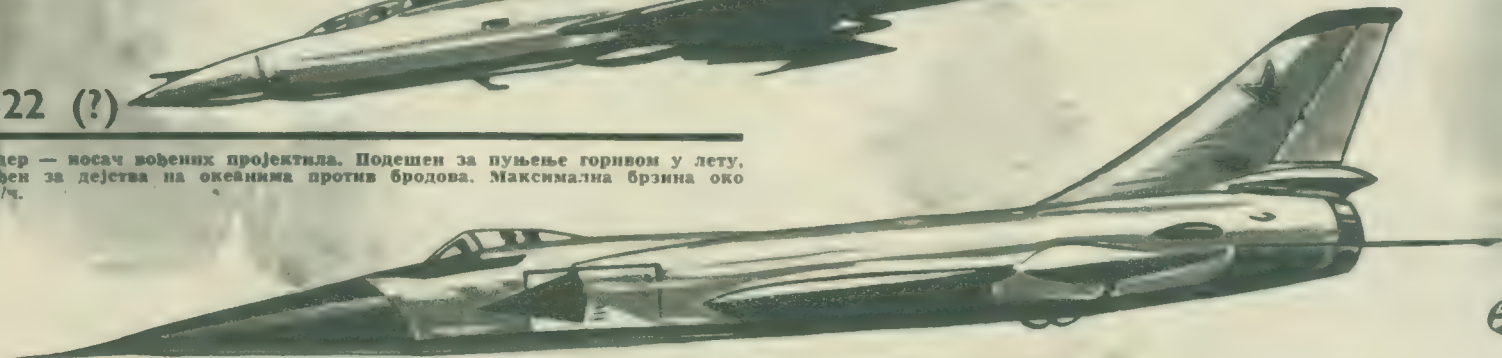
ТУ-22 (?)

бомбардер — носач вођених пројектила. Подешен за пуњење горивом у лету, предвиђен за дејства на океанима против бродова. Максимална брзина око 2.000 км/ч.

СУ-?

варијанта борбеног авиона за полетање са сваке врсте терена. Још је у испитивању. Полетање му је веома кратко захваљујући млазним моторима чији су млазници окренути према земљи.

СОВЈЕТСКО ВОЈНО

ЈАК-?

надзвучни ловац, брзина преко 3400 км/ч, акциони радијус преко 1200 км, наоружан ракетним вођеним пројектилима и опремљен пуном електронском опремом за дејство по сваком времену. Достигне висине и до 30.000 м.

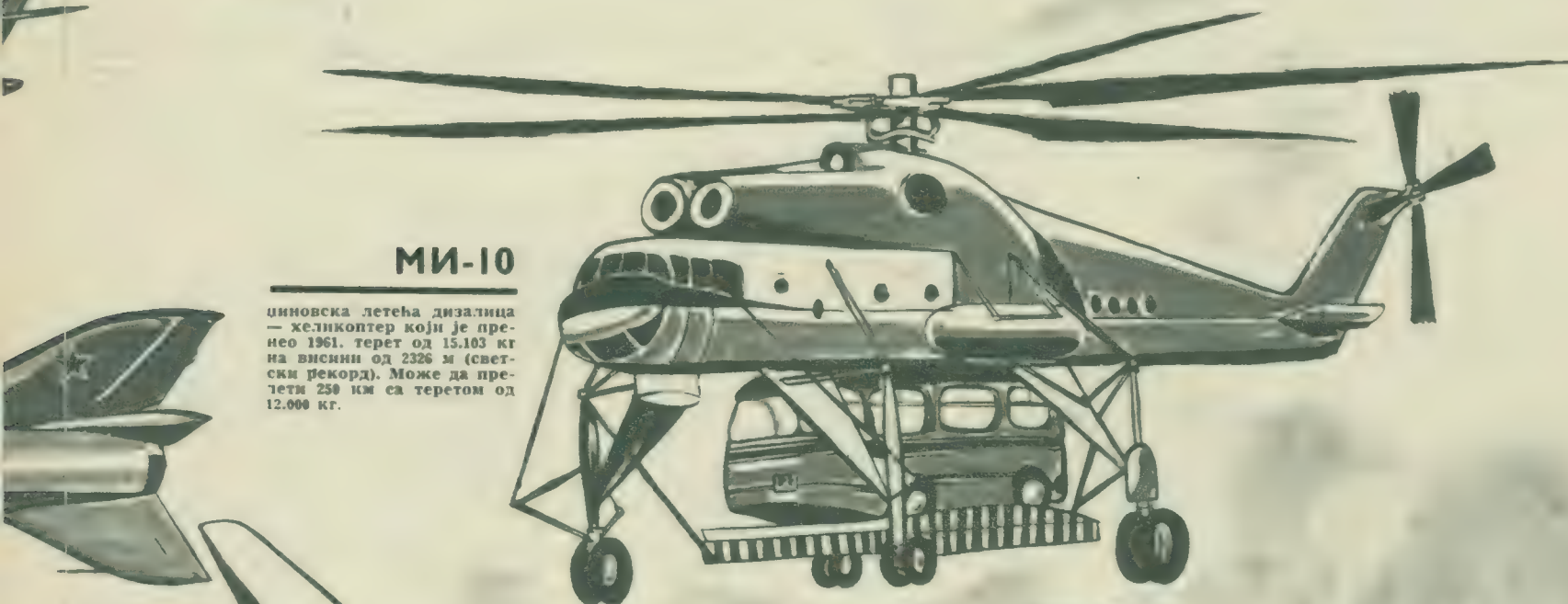

ЈАК-25

двумоторни извиђачки авион, некада „очи и уши“ совјетске армије — сада предвиђен за тактичка извиђања.

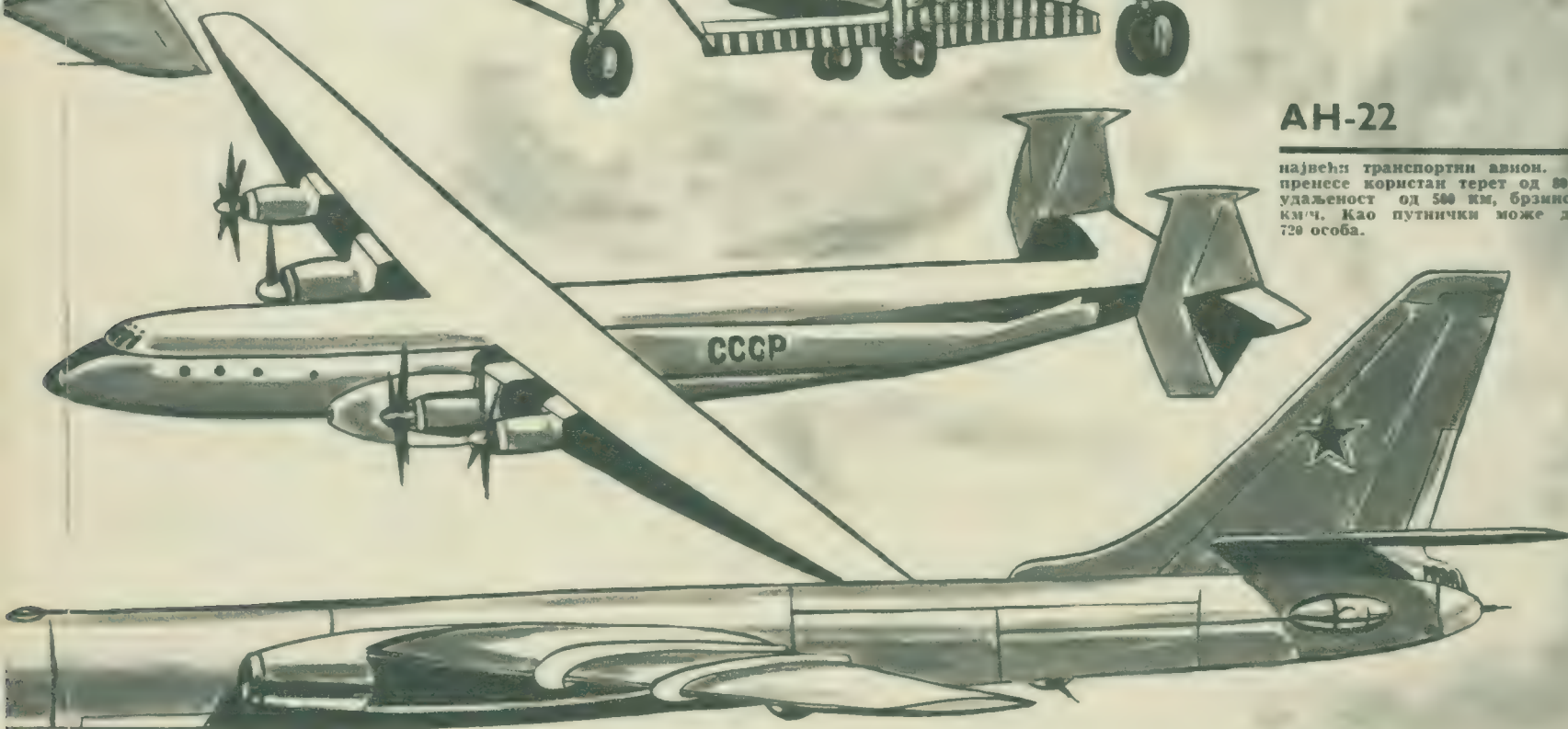
МИ-10

линовска летећа дизалица — хеликоптер који је пренео 1961. терет од 15.103 кг на висини од 2326 м (светски рекорд). Може да претети 250 км са теретом од 12.000 кг.

АН-22

највећи транспортни авион. Може да пренесе користан терет од 80 тона на удаљеност од 500 км, брзином од 600 км/ч. Као путнички може да прими 720 особа.

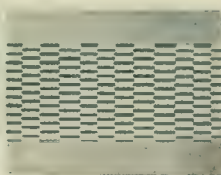
ТУ-16

некада стратегијски бомбардер, сада „стари патролција“ океана на прилазима СССР и противподморнички авион. Брзина мала 940 км/ч, али располаже великим акционим радијусом (преко 5.000 км).

ПРИМЕДБА:

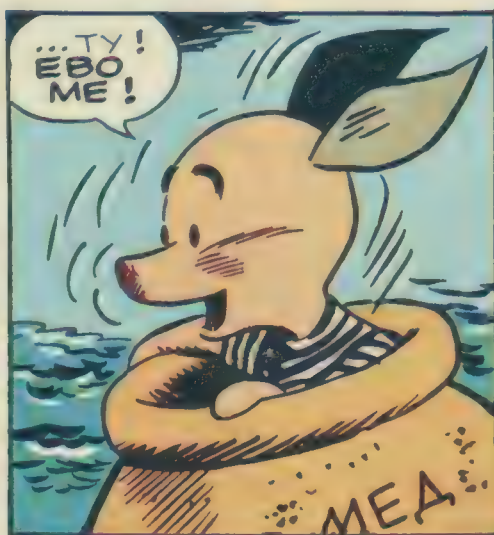
СССР не даје податке о многим авионима. Отуда поред неких авиона стоји знак питања.

ВАЗДУХОПЛОВСТВО

WALT DISNEY ВИННИ ПУ И ВЕТРОВИТИ ДАН

СОВА ЈЕ СА СТРЕПЊОМ ЧЕКАЛА ДА СЕ ЊЕНИ ПРИЈАТЕЉИ ПОДАВЕ У ПОДНОЖЈУ ВОДОПАДА...

73. ГОДИНЕ ПРЕ НАШЕ ЕРЕ
РИМСКЕ ЛЕГИЈЕ ПРОДРЛЕ
СУ У ТРАКИЈУ...

ГОСПОДАРУ,
РИМЉАНИ СУ
ЗАУЗЕЛИ
СУСЕДНО
СЕЛО...

ТРЕБА
ДА СЕ
ПОВУЧЕ-
МО У ПЛА-
НИНЕ!

КАКО СЕ УСУБУДУ!?
ЊИХОВА ЖЕБ ЗА
ОСВАЈАЊЕМ
ЈЕ НЕУ-
ТОЉИ-
ВА...

ТРЕ-
БАЛО
БИ ДА С
БЛАГОМ
ПОБЕГНЕ-
ТЕ...

ДА БЕЖИМ? ДАЈТЕ
МИ КОЊА И ОРУЖЈЕ!
ПОКАЗАЋУ ИМ ДА
ЈЕДАН ТРАКИЈСКИ
ПРИНЦ
НИЈЕ
КУКА-
ВИЦА!

МАЛО КАСНИЈЕ...

УПАЛИ СТЕ, НЕИЗАЗВАНИ,
У ЈЕДНУ НЕЗАВИСНУ ЗЕМЉУ!
ЗАХТЕВАМ ДА...

СПАРТАК ЈЕ БИО ОПКОЉЕН
ПРЕ НО ШТО ЈЕ УСПЕО ДА
ИЗВУЧЕ МАЧ ИЗ КОРИЦА...

ТАЈ МОМАК НЕ ИЗГЛЕ-
ДА КАО ОБИЧАН ВОЈ-
НИК! ВЕЖИТЕ ГА ИЗ
ДВОКОЛИ-
ЦА... УВЕ-
КАКЕ НАШ
ТРИЈУМФ...

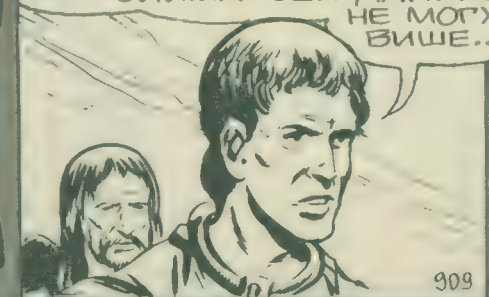

КО СИ ТИ, ПРИЈА-
ТЕЉУ? ЈА САМ ЛА-
БЕОН, УЧЕНИК
ФИЛО-
ЗОФА!

ЈА САМ
СПАРТАК,
НЕБАК КРАДА
ТРАКИЈЕ...

ЈА САМ ГРК... УХАПСИ-
ЛИ СУ МЕ ЗАТО ШТО
САМ СЕ УСУАМО ДА КА-
ЖЕМ ДА ОНАГА НИКАД НЕЋЕ
ПОБЕДИТИ ДУХ! ВУКУ МЕ
ЗА КОЛИМА ВЕБ ДАНИМА...
НЕ МОГУ
ВИШЕ...

309

ХРАБРО, МЛАДИЋУ!
ЈЕДНОГ ДАНА ПЛАТИ-
ЋЕ ОНИ ЗА СВЕ
ОВО...

ПОСЛЕ 7 ДАНА ЗАРОБЉЕНИ-
ЦИ СУ УКРЉАНИ НА РИМСКУ
ТРИЈЕМУ...

СПАРТАК

ЗАСТАВ

НОВИ ЗЕЛАНД

1
(главни град?)

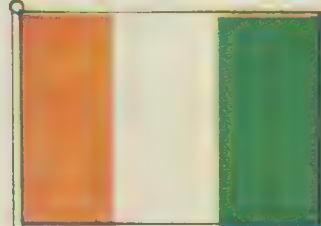
ДР НЕМАЧКА

2
(главни град?)

СР НЕМАЧКА

3
(главни град?)

ОБАЛА СЛОНОВАЧЕ

4
(главни град?)

ПОЉСКА

9
(главни град?)

ПОРТУГАЛ

10
(главни град?)

РУАНДА

11
(главни град?)

РУМУНИЈА

12
(главни град?)

СИЕРА ЛЕОНЕ

17
(главни град?)

СИРИЈА

18
(главни град?)

СИНГАПУР

19
(главни град?)

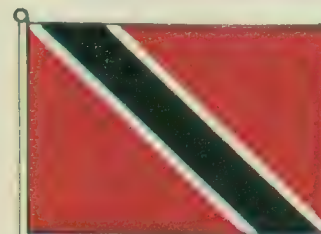
СОМАЛИЈА

20
(главни град?)

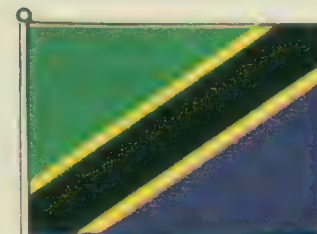
ТОГО

25
(главни град?)

ТРИНИДАД И ТОБАГО

26
(главни град?)

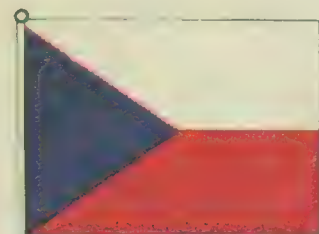
ТАНЗАНИЈА

27
(главни град?)

ТУНИС

28
(главни град?)

ЧЕХОСЛОВАЧКА

33
(главни град?)

ЧИЛЕ

34
(главни град?)

УАР (ЕГИПАТ)

35
(главни град?)

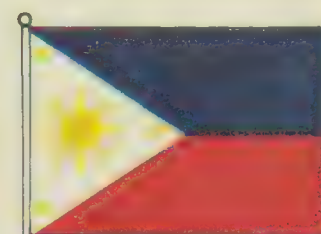
УГАНДА

36
(главни град?)

ВИЈЕТНАМ СЕВЕРНИ

41
(главни град?)

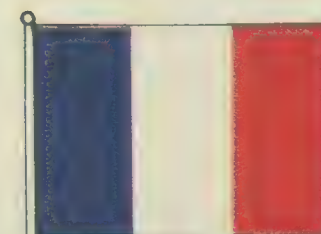
ФИЛИПИНИ

42
(главни град?)

ФИНСКА

43
(главни град?)

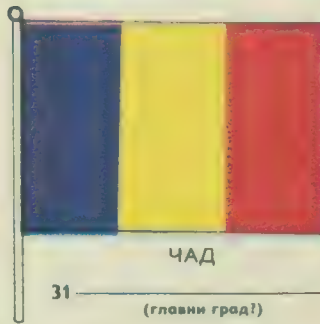

ФРАНЦУСКА

44
(главни град?)

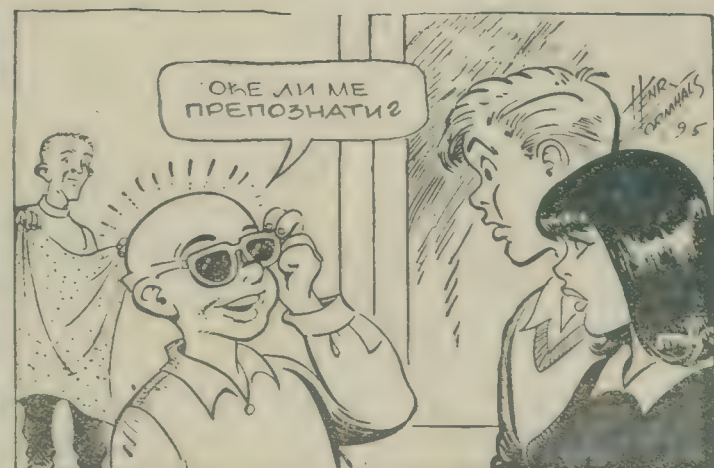
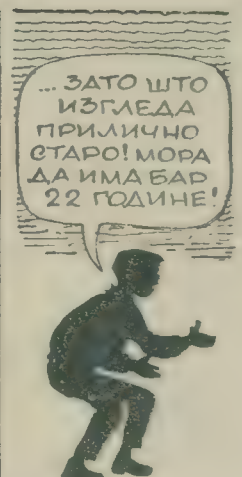
ПОГОДИТЕ ГЛАВНЕ ГРАДОВЕ

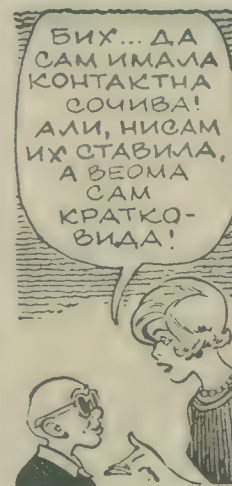
Ако можете да погодите главне градове земаља чије заставе доносимо испишите их редом од 1 до 48 на дописници и са залепљеним купоном (Политикин забавник 3) пошаљите однах на адресу: „Политикин забавник“, Београд, Македонска 29. Међу тачним одговорима издавачко предузеће „Вук Караџић“ из Београда наградиће са по једном књигом 100 учесника конкурса.

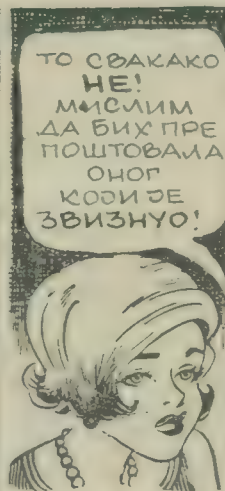

ЗВРКА и његова дружина

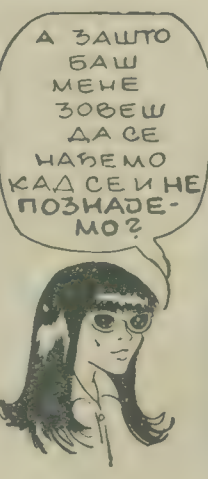
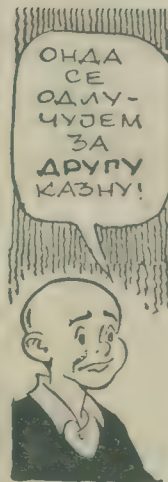

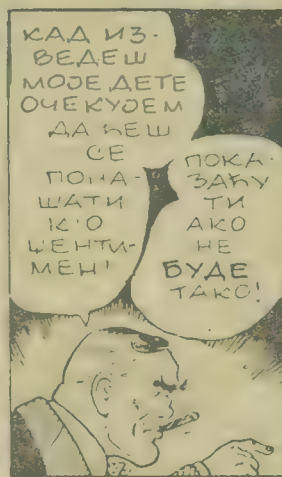

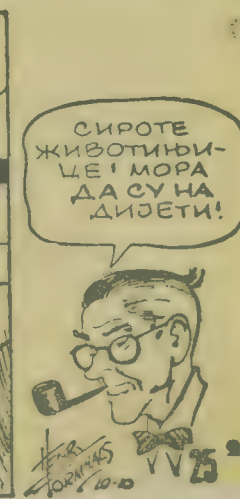
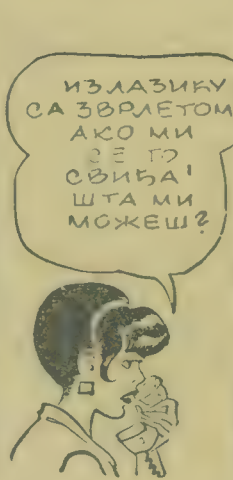

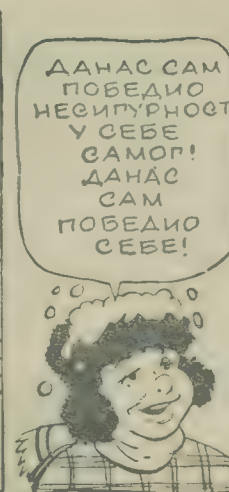

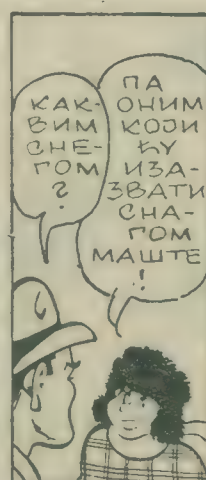

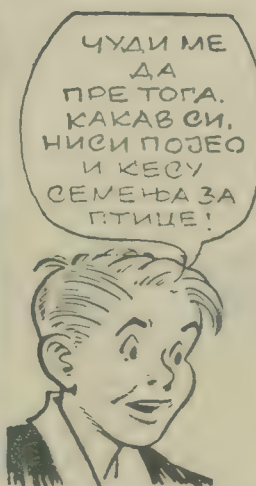

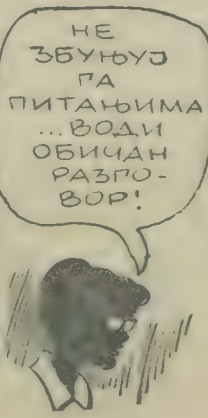

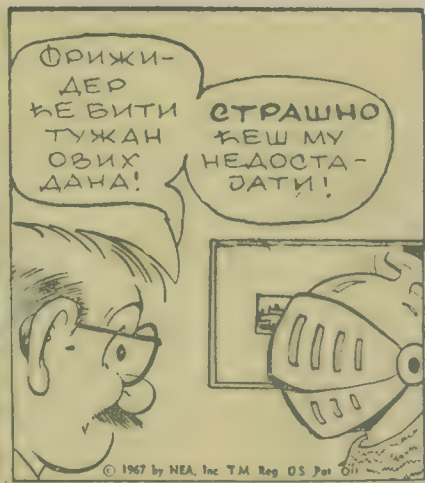

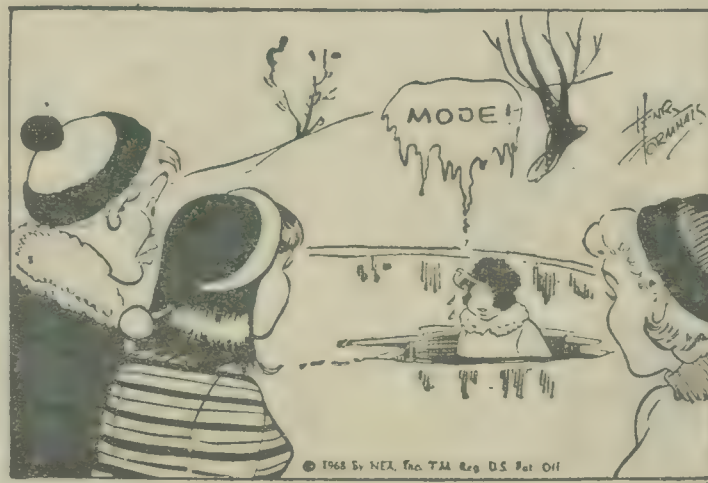
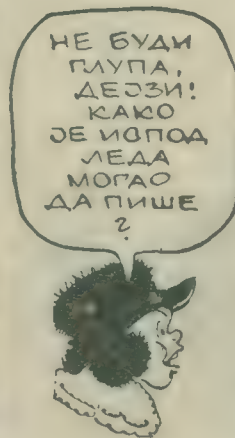

© 1968 by NEA, Inc. T.M. Reg. U.S. Pat. Off.

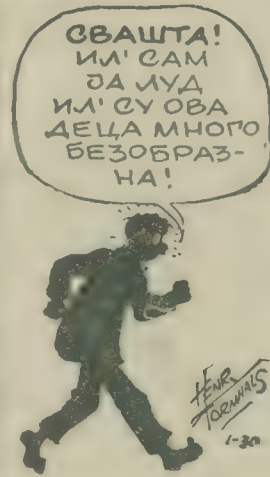
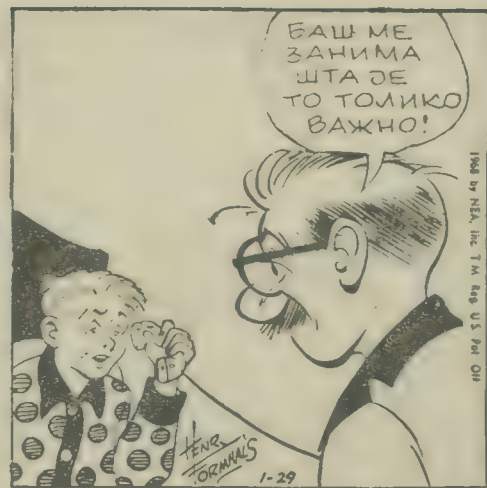

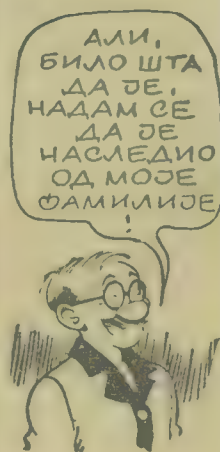

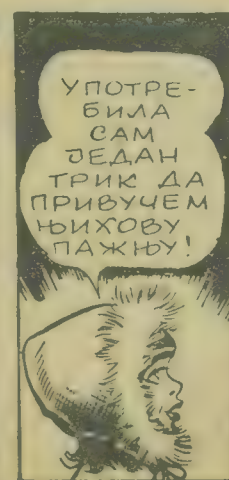

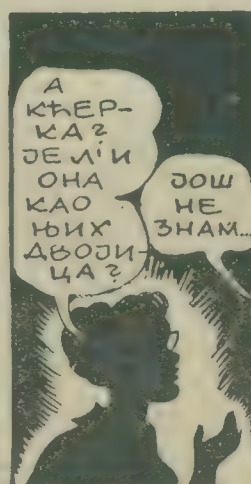

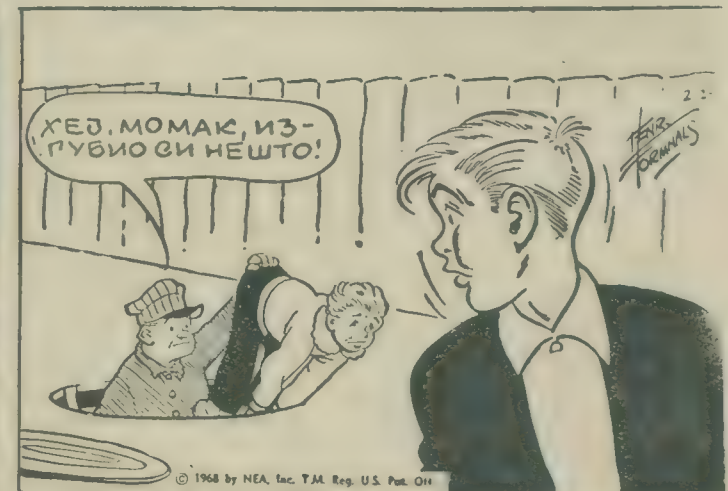
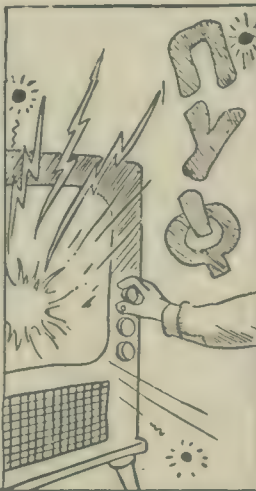

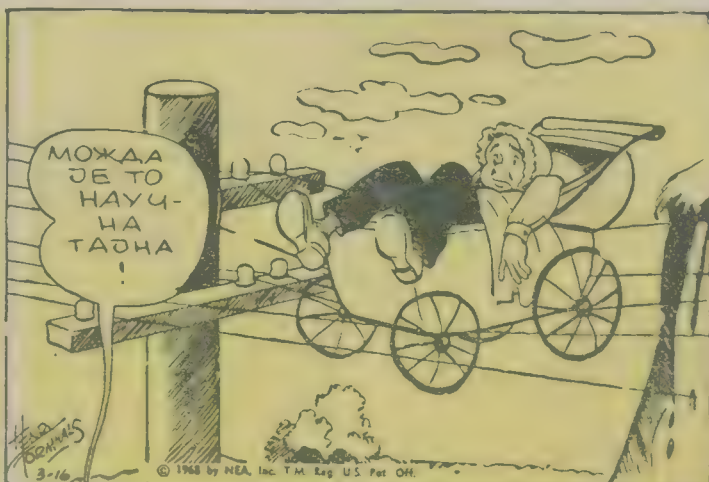

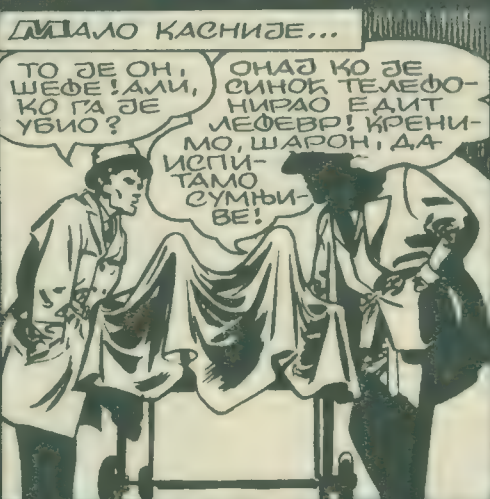
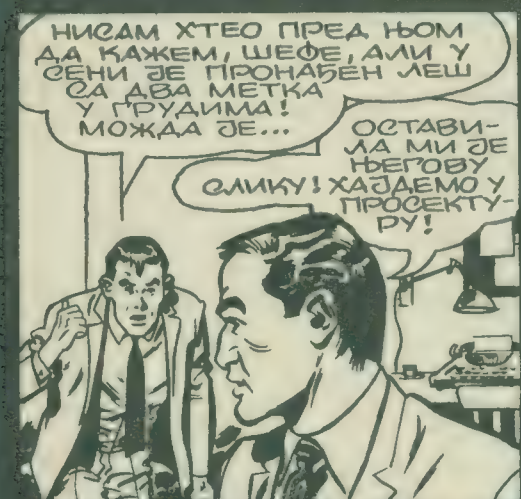
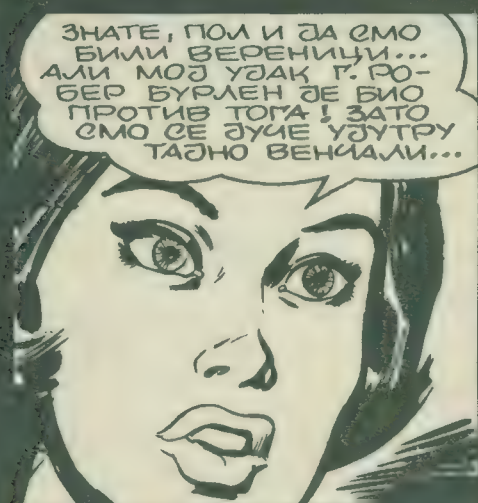
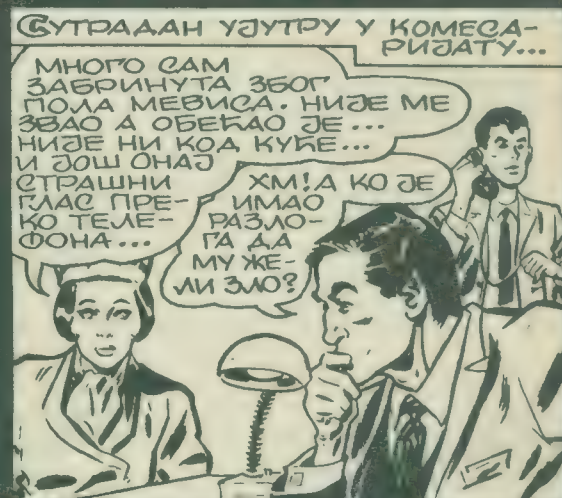

ИСТРАГА ИНСПЕКТОРА МАРИНА

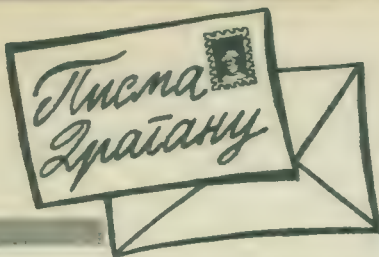

ДОЛЕ СПРАВЕ ЗА МУЧЕЊЕ! — Права револуција у одевању почела је 1913. године у Копенхагену. Модни часопис „Журнал д ла мод“ писао је: „... и надамо се да ће даме прихватити, ако ни због чега другог а оно ради здравља, нову Ботичелли линију коју су лансирали поборници истицања природне лепоте тела...“ И заиста, женска мода XX века ослобађа се полако али сигурно корсета, стезника и осталих „справа за мучење“. Широки удобни јапански кимоно, нешто стилизован, одушевљено су прихватиле прве даме нашега столећа (први цртеж слева) а лансирао га је чувени Поаре чије су креације биле инспирисане источњачким моделима.

После I светског рата на европску позорницу ступа славни, недавно преминули, архитект Корбизије и његов функционализам који је имао великог утицаја и на моду. Хаљина постепено престаје да буде терет и прилагођава се потребама живота, тела и покрета. Украси, наравно, и даље постоје: спуштен струк (трећи слева), крзно које никада и није изишло из моде (пети слева), хаљине за свечане изласке (четврти слева). Врхунац ове практичне одеће биле су панталоне и мушка фризура које су жене заувек извојевале за себе (последњи слева). Тај функционализам у мушкој и женској моди одржао се до данашњих дана.

ДЕНИС ШАМПИОН

ВЕЧЕ ИС

ОВО ЈЕ ТВОЈА ПРАВА МАЈКА

У броју 905. од 2. маја објавили смо рубрику „ОПРОСТИТИ“? У ствари, било је то писмо дечака Драгана који је испричао свој живот и позвао читаоце да му пишу шта сад да ради. Јер, њега је као двогодишњег дечака усвојила једна породица у којој је живео лепо све до своје 16. године када је случајно сазнао да му они нису прави родитељи, да је усвојен и да његова права мајка живи на селу. Сад се он пита да ли треба да опрости мајци која га је дала и коју није видео 14 година и оној другој која га је одгајила, али му није рекла истину — да је усвојен.

Многи читаоци одговорили су на његово писмо. Овде доносимо писма оних чија је судбина у понечем слична Драгановој.

Драги Драгане,

Мени је 15 година и живим у Мостару. Прије месец дана-два сазнала сам да људи код којих живим нису моји прави родитељи. А ево како се то догодило.

Био је крај март. То вече требало је да идем у позориште са школом. Зато сам журила кући. Отворила ми је врата татина мама, а моја бака. Она је била код нас у гостима. Брзо сам се пресвукла и хтјела отићи, кад ми је бака пружила писмо. Она је неписмена жена. Брзо сам га отворила и зачуђено прочитала. Писала ми је моја права мајка и то са отока Угљена гдје се налазила у одјелу психијатрије. Неколико тренутака сам остала као парализована.

Ни сама не знам колико сам пута прочитала писмо. Бака ме је забринуто погледала али ја сам је вјешто слагала. Ближило се осам часова. Вријеме када ми се мама враћала с посла. Она је дошла и изненадила се што ме види код куће. Рекла сам јој да ћу јој касније објаснити разлог. Она се са баком распричала о протеклом дану, јер „мама“ доживи увијек нешто занимљиво на њеном радном месту. Нешто касније дошао ми је и тата.

Вечерали смо. „Мама“ је везла. „Тата“ и бака су гледали телевизију, а ја сам шврљала нешто без везе. Убрзо затим „тата“ и бака су отишли да спавају. Остала сам сама са „мамом“.

Извукла сам писмо и наглас сам јој га прочитала. Нешто ме је стезало у грлу и ја сам се борила са сузама. Моја „мама“ запалила је цигарету и рекла:

— Видиш, Слобе, то писмо је написала твоја права мајка.

Као гром из ведрог неба погодило су ме њене ријечи, но слушала сам је даље.

— Деветнаестог јануара 1954. у болницу је дошла луда А. да се породи. Затекла сам се у болници. Она је родила женско дијете, а то си била ти. Знаш, твоја мајка је велика крадљивица, скитница, а мало је поремећена умом. У болницу је дошла у пратњи милиционера. На-

име била је у затвору скоро читаво време док те носила у себи. Сутрадан сам опет дошла у болницу. А. није хтјела да те доји. Тај дан је побегла.

Медицинско особље ти није давало хране и ужасно су се односили према теби, називајући те „курвиним копилетом“. Ја сам их молила да ти дају храну. Они су ме исмејавали. Осмог дана сам те из сажаљења узела и однела кући. Ја и твој тата смо те усвојили. Четрдесет дана након порога А. су одвели у Столац гдје је провела десет година. Она је 3 године пре тебе родила мушко дијете које је живо закопала. Случајно су туда пролазили неки људи, чули дјетињачи плач, усвојили га. Твоја мајка радо се дружила са војницима и твој прави отац је сигурно неки војник. Ваљда схваташ да без мене не би живјела — завршила је „мајка“ своју причу.

— ВИДИШ, СЛОБЕ, ТО ПИСМО ЈЕ НАПИСАЛА ТВОЈА ПРАВА МАЈКА. —

Неколико тренутака владала је тишина. Нисам се могла снаћи.

— Значи комшије и твоје пријатељице знају праву истину о мени? — храбро сам рекла.

— Да, и оне су ми увијек пребацивале што сам те усвојила. Мени је драго што си пристojна девојчица, одличан ђак и што си добра пливачица — рекла је моја „мајка“.

Ни сама не знам како сам се нашла у својој соби. Легла сам у кревет а сузе су ми квисиле врело лице. То вече сазнала сам истину о себи. Нисам могла спавати.

Размишљала сам. Сад ми је пукло пред очима. Више ми није било нејасно што су ме другарице и другови избегавали и потцењивали. Схватила сам и зашто немам друштво.

Као кроз маглу сјећала сам се забавишта и жене која ми је нудила слаткише и говорила

ми да је моја мајка. Но, ја јој нисам запамтила тик.

Она је у писму обећала да ће убрзо доћи. Узалуд сам се питала шта је она радила петнаест година. Моји посвојитељи су ми забранили да јој пишем. Ја сам јој ипак написала писмо и добила одговор од ње. И у другом писму она ми обећавала да ће доћи. Ја знам да јој је одузето материнско право. Занаста, горка је истина о мом поријеклу.

Али, сад је питање шта да радим? Није ми лоше код нових родитеља. Имам безбрижно детињство, али осјећам да то није права родитељска љубав. Јер, врло су ме ријетко, „мама“ и „тата“ узели на крило и кад сам била мања, или пољубили. Често сам их питала зашто они то не раде, али они су упорно шутјели. Ја сам им захвална и ја их ипак волим.

Али шта ћи бити последице сусрета са мојом

правом мајком, то не знам. Ја ипак желим да наставим школу. Ићи ћу у гимназију. Моја одлука ће се састојати у томе што ћу доказати људима да и једино „копиле“ може бити корисно друштво. Мени је тешко и готово не излазим нигдје. Не дружим се готово ни с ким и с нестрпљењем очекујем мајчин долазак. Не знам, али се ипак надам, да се моја мајка барем мало промјенила.

Видиш, Драгане, ти ниси једини који си посвојен. Ја мислим да треба да опростиш својој мајци јер она је имала разлога зашто те је оставила. Схвати и њу, јер свака мајка воли своје дијете. Такође мислим да онима који су те одгајили треба да будеш захвалан. Схватам твоју љутњу и огорчење, али, не буди злопамтљив, опрости свима.

Мостар.

Твоја Слободанка

СТИЛИ

ТРПЕО САМ МУШКИ

Драги Драгане!

Имам 17 година, а у мом родном листу пише: „Усвојен од С. Р., службеника и С. Р. Усвојеник ће носити породично име Стефановић Горан. Усвојеник има сва права наследства. Уписан по решењу СУП-а бр. 1549 од 1953. године.

Имао сам 15 мјесеци када сам пронађен у једном дивном парку на једној дивној клупи, обасјаној сунцем. Да! Зашто се чудите? Као да сунце сија само онда када је неко срећан? Дакле, усвојен сам а то наравно нисам ни знао. У раном детињству отац ме је терао да копам, имали смо једну малу башту, док су се остала дјеца играла на пољанчету. Али му ја то у крајњој линији нисам ни замјерио јер сам га волео.

У школи сам све до седмог био одличан. За те успјехе нисам добио чак ни похвалу. А у седмом разреду закачио сам се са једним другом и он ми је рекао: „Хајде шути: ти си усвојен. Немаш ни оца ни мајке!“ То ме је покосило. Потрчао сам кући, забио се у најмрачнији кут и размишљао: „Не, није то истина. То не може бити“. Но, била је истина. И прије сам сумњао. Чудио сам се како ме је мајка родила у 44. години. Али ја сам избегавао да размишљам о томе јер сам се тога бојао.

„Мајка“ ме је стално тукла и псовала. Колико пута сам а и сада, кад бих отишао код неког друга и видео како они сретно живе, осјетио тугу.

Једном сам приликом отишао у собу али сам се истог тренутка пришуњао да чујем о чему разговарају моји родитељи. Говорио је отац:

— Схвати да је он без оца и мајке. Да треба да осјети мајчину љубав. Да живи као и сва друга дјеца. Добро знам како ми је било. И ја сам остао без родитеља у својој петој години и потуцао се по домовима... и

Нисам га даље слушао. Побјегао сам. Јер сам се бојао. Бојао се истине.

Пролазили су мјесеци и ја сам то „заборављао“. Или ми се то чинило. Али, дошло је и оно најбољније, најгоре. Негдје у мају 1967.

„ХАЈДЕ ШУТИ: ТИ СИ УСВОЈЕН. НЕМАШ НИ ОЦА НИ МАЈКЕ“!

отац ми одлази у болницу. Жуч. Камен у жучи. Оперисан је. Пише из болнице да се упишем у средњу школу. Отишао сам у општину да тражим родни лист. Тамо је била једна жена и кад сам добио родни лист видела га је и почела је да говори:

— Јадно дијете. Како могу тако оставити дијете? Колико си имао година кад су те усвојили? Да ли те туку?

Питања су ми бучала у глави, али ја их уопште нисам разумео. Они говоре као да сам ја усвојен. Немогуће!!! Кад сам дошао кући, дуго сам зарео главу у јастук и заплакао. Дуго сам плакао. Послије тога проводио сам многе бесане ноћи. Трпео сам ипак мушки. Седам дана након тога умире ми отац. Једино биће које

сам у животу волео. Не знам ни сам како сам све то издржао.

Шест мјесеци касније мајка ми одлази у болницу гдје је и дан-данас. Кажу опасно је. А ја живим сам. На мене се све свалило. И школа (уписао сам се у школу ученика у привреди за РТК-механичара, идем у други разред). Кување, прање, спремање, учење и да не набрајам. Никад нисам осетио радост живота. Ни што је то срећа ни што је безбрижност. Само туга, бол, горчина, потиштеност и несрећа за несрећом. Бојим се да ћу умријети, а да нисам ни живјео.

Али Драгане, не очајавај. Доћи ће тренуци среће и ја и ти ћемо упловити у живот и осјетити да може бити другачије него што је сада. Сарајево Г.

НИСИ У ПРАВУ!

Драги Драгане,

Родила сам се пре 13 година у Новом Саду. Идем у VII разред и одличан сам ђак. Мајка ми је умрла на порођају. Узела ме је једна породица. Код ње сам провела најгори период свог живота. Напомињем: ови ме нису узели из неке хуманости већ због новца који су добили. Али чим су га потрошили, оставили су ме у дроњцима. Кад сам имала петнаест месеци, нашла ме је породица Бранков и одлучила да ме усвоји.

Дивно сам живела, волела их, али после готово дванаест година прочитала сам у новинама потресну причу о малој девојци коју је мајка бачила у коприву између трећег и четвртог новембра 1967. обучену једино у пелене.

Излазило је још неколико чланака о тој де-

војчици. У последњем је писало да ће девојчицу однети у Суботицу у дом за нахочад.

Почела сам да плачем и одлучила да родитеље замолим за велику жртву: да узму малу девојчицу да ми буде сестра јер кад једног дана њих не буде, нећу имати никога на свету.

Било им је тешко да одлуче јер моја мајка има 46 година а тата 50, док је девојчица имала само неколико месеци. Ипак, њихова хуманост је победила као и сузе у мојим очима.

Нови члан породице је стигао. Од тада још више волим тату и маму. А мала Виолета расте и доноси радост нашој кући.

Из овог писма желим да извучем закључак: Драгане, ниси у праву! Треба да будеш захвалан људима који су те отхранили.

Катарина Бранков

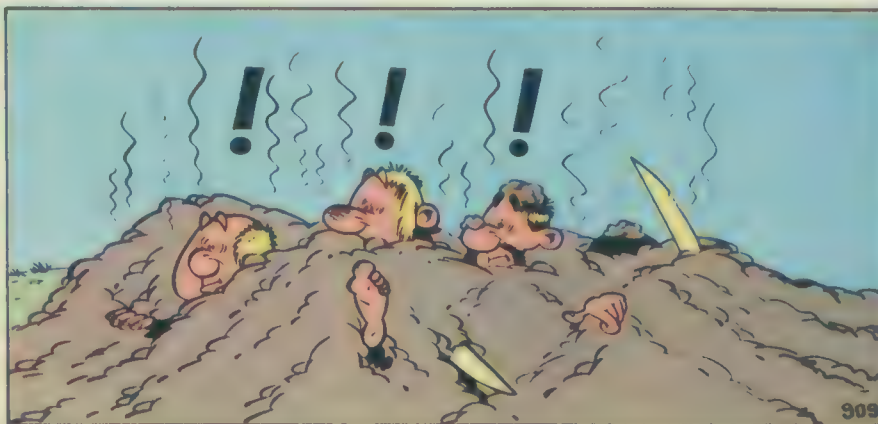
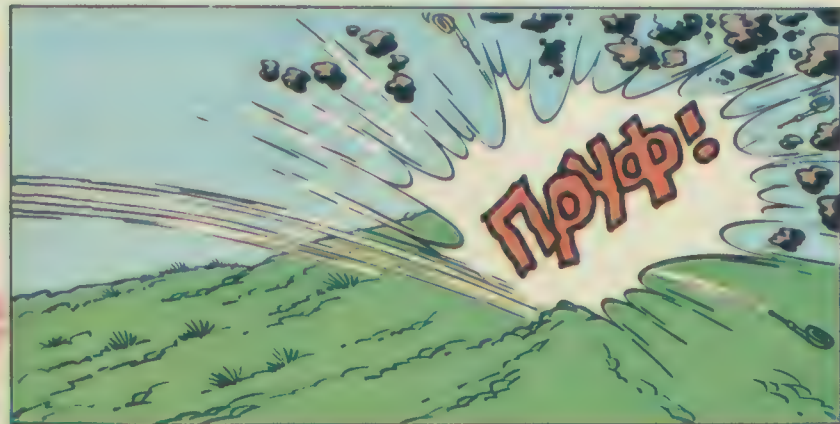
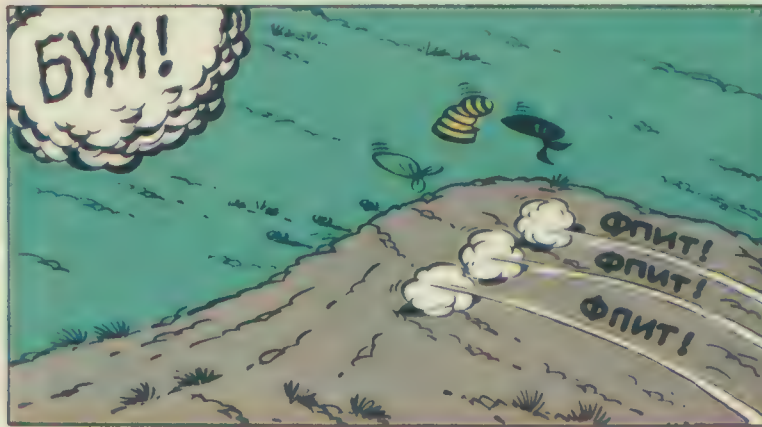
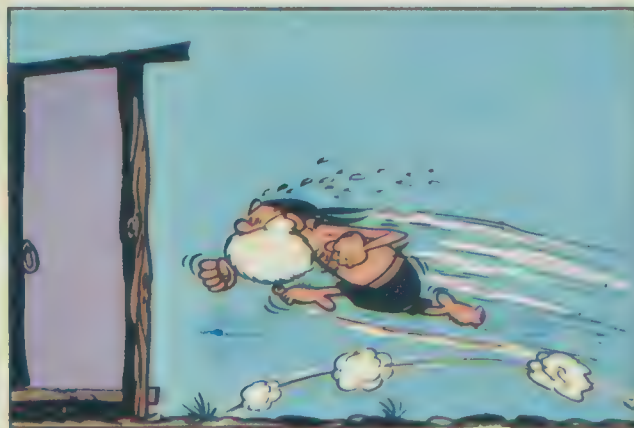
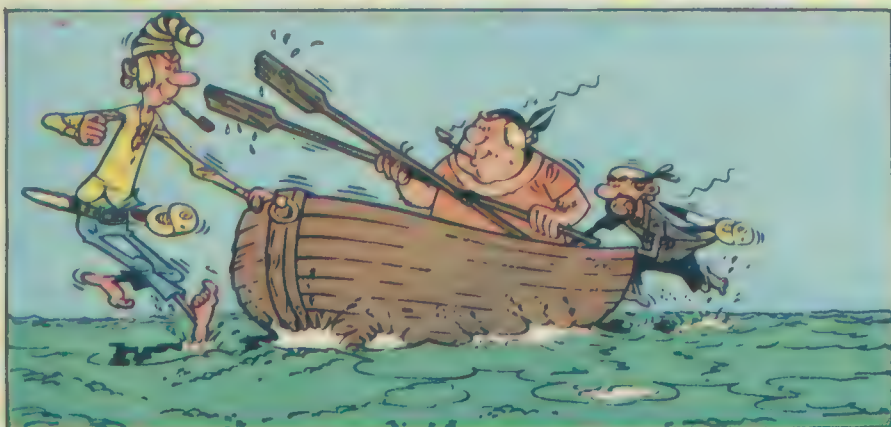
Нови Сад

ул. Лазе Нанчића 5/III

МАЛА ВИОЛЕТА МИ ЈЕ ПОСТАЛА СЕСТРА.

ЦРНЕ ЗАСТАВЕ

ФРАНЦУСКИЊА МЕРИ МАРВЕН УПРАВЉАЛА ЈЕ БАЛОНОМ, АВИОНОМ, ХЕЛИКОПТЕРОМ, БИЛА КЊИЖЕВНИК, ГЛУМИЦА, НОВИНАР, ИСТРАЖИВАЧ, А У СПОРТУ ЈЕ ПОСТИГЛА 17 РЕКОРДА

А се бакица не спрема за „Тур д' Франс“? — добавио је шофер париског таксија ове подругливе речи 87-годишњој старици која је кочперно возила бицикл, а није ни сањао колико су оне близу истине.

Додуше, симпатична бака Мари Марвен није се баш припремала за бициклистичку трку „Тур д' Франс“ те, 1962. године, али је зато у тој трци учествовала много раније — 1900. године, тачно на самом почетку двадесетог века.

То је скандал!

Деценијама је Мари Марвен својим подвизима узбуђивала не само француску

већ и светску јавност. Називали су је „недостижном авантуристкињом“, „вереницом опасности“, „светском женом“ и сви су јој ти надимци савршено пристајали. Јер, она је заиста била неустрашива у подвизима и неуморна у тражењу нових авантура. Радила је и покушавала све — од писања и истраживања, па до летења. Буквално све што људи могу да раде чинила је и она. Једино није ни покушала да се уда. Не зна се да ли је то било зато што је искупила волела слободу, или што се бојала да због тога неће стићи да оствари све што је замислила.

Али, починио редом. Рођила се 1875. у Оријаку, у чиновничкој породици. Од најраније младости почела

је да се бави спортом и огледала се у свим дисциплинама. Атлетика, пливање, гимнастика, алпинизам, смучање, вожња бобом, клизање, једрење, тенис, стрељаштво, голф, мачевање, бициклизам — све је то успешно опробала ова живахна млада Францускиња. Наравно, неке од ових дисциплина биле су уобичајене за отмене госпођице тога доба, али су зато неке представљале прави скандал, на пример цигу-цигу. А Мари Марвен је баш такве дисциплине упражњавала.

На Олимпијским играма у Паризу 1900. године такмичила се у скоковима у воду и, како је већ речено, учествовала у бициклистичкој трци „Тур д' Франс“. Године 1903 обучена у сукњу-

☆☆☆☆☆☆☆☆

ПРИЧА ИЗ ЖИВОТА

-панталоне, освојила је један од највиших алпских врхова, а 1906. године препливала је 12 и по километара и потукла рекорд Енглеза Келермана.

Као спортисткиња постигла је 17 рекорда и почасних титула.

Аваншуре у балону

Али, Мари Марвен није могла да се задовољи само подвизима на земљи и у води. Она је морала да се вине и у висине, да полети. Године 1909. у балону „Мегеор“ превезла је једног путника из Нансија у Холандију, а одатле у Енглеску. Био је то опасан лет. Због снажне буре гондола је више пута готово додиривала површину мора. Али, Мари је издржала.

Кад су се појавили авиони, Мари Марвен је, заједно са бароницом де ла Рош и Хеленом Дитрије, била једна од првих жена-пилота на свету. Њена летачка дозвола, издата новембра 1910. године носи редни број 281. Она је једина жена која је имала дозволу да лети балонима, хидроавионима, авионима, а касније и хеликоптерима. Имала је укупно око 900 слегања, без иједне незгоде. Била је и прва путница чувеног pilota Ролана Гароса кад је изводио своје славне лупинге.

Мари Марвен је била и новинар, конферансије, писац. Говорила је више језика међу којима и есперанто. Бавила се и сликарством. Волела је да фотографише.

Али то није све: озбиљно се бавила метеорологијом, картографијом, па чак и балистиком. Све те дисциплине биле су везане за њене склоности, али она није ни у једној била површна.

14 година у Африци

Огледала се у глуми и као ученица велике Саре Бернар играла је у армијском позоришту 1912. године. Нешто касније је добила ратно одликовање за пожртвовано спасавање рањеника у Долмитима. Под лажним именом Болије учествовала је у борбама и пуцала на непријатеља. Била је и у санитетској авијацији.

Одушевљена Африком и истраживачким подвизима на овом континенту провела је тамо 14 година. Крстарила је по Сахари и чак покушала да се смуча на песку! Једном, док је била на пецању у Мауританији, не-

опрезно је загазила у воду и упала у матицу. Морала је да плива пуних девет часова да би се дочекала обале.

Између првог и другог светског рата путовала је, бавила се истраживачким радом, писањем, а после другог светског рата, 1948. године, добила је Гран при за књижевност, а нешто касније и Легију части.

Чешврша на сјиску за леј на Месецу

Иако већ у дубокој старости, Мари Марвен је 1955 године добила летачку дозволу за управљање хеликоптером и авионом. За време једног од њених путовања у Америку, неки амерички новинар прокљубио је да се пријавила за лет на Месецу и да је четврта на списку!

На жалост ту своју жељу није могла да оствари. Није дочекала ни да види хоће ли човек успети да се искрца на Месецу.

Умрла је 1962. године.

МАРИ МАРВЕН ЗА ВРЕМЕ ЈЕДНОГ ПУТА У АМЕРИКУ 1947. ГОДИНЕ. ТАДА ЈЕ ИМАЛА 72 ГОДИНЕ. 55

КАДА ЈЕ СИНГАПУРЦЕВ УХОДА, КОЈИ СЕ УВУКАО КАО ГОСТ НА ЛИЛИН БРОД, ЗАПАЛИО ЦИГАРУ, АКТИВИРАО СЕ МИНИЈАТУРНИ РАДИО-ОДАШИЉАЧ СКРИВЕН У УПАЉАЧУ!

ХАЈ! УСПЕХ! ОДАШИЉАЧ ЋЕ ОСТАТИ НА БРОДУ... И ДОВЕШЋЕ НАС НА ЦИЉ!

БИИП!

БИИП

БИИП

А ОНДА ЋЕМО СЕ ОБРАЧУНАТИ СА ОНОМ ВЕШТИЦОМ И ЊЕНОМ КОЦ-КАРНИЦОМ!

БИИП

КАД СУ СЕ ГОСТИ ОПРОСТИЛИ, НА БРОДУ ЈЕ ОСТАО, МАГНЕТОМ ПРИЧВРШЋЕН ЗА ЗИД, МИНИ-ОДАШИЉАЧ...

БИИП

УХОДА СЕ ВРАТИО НА КОПНО И ПОДНЕО ИЗВЕШТАЈ...

ХЕЛИКОПТЕРОМ ИХ, ЗНАЧИ, ПРЕВОЗИ! ВЕЖЕ ИМ ОЧИ ПА ИХ ИАК ПРОВЕДЕ ПОРЕД СКРИВЕНОГ РЕНДГЕН-АПАРАТА ДА БИ ОТКРИЛА СКРИВЕНО ОРУЖЈЕ!

ДУЖЕ НОЋИ...

БУДИТЕ СПРЕМНИ, ХАЗАРДЕ, КАД ДОЂЕМ С МУШТЕРИЈАМА!

ЈА ЋУ МАЛО ДА ОДРЕМАМ...

"ЖЕЉА" МУ СЕ БРЗО ИСПУНИЛА...

ААХ!

МАЛО КАСНИЈЕ... У ПОДРУМУ СИНГАПУРЦЕВЕ КОЦКАРНИЦЕ...

'ОКЕТЕ ЛИ МОЈИ, МАЕСТРО?

ОК! ЈА САМ СТРУЦИЊАК ЗА МАСКЕ!

ПРЕКО ЛИЦА УСПАВАНОГ ХАЗАРДА НАНЕ-СЕН ЈЕ СЛОЈ КАШАСТЕ МАСЕ...

КАД СЕ МАСА СТВРДНУЛА...

НЕГАТИВ ЈЕ ГОТОВ! САД ЋЕМО У ЊЕГА УМИТИ ТЕСНУ ПЛАСТИЧНУ МАСУ... И ИМАЋЕМО ДВА МИСТЕР ХАЗАРДА!

НУЛА Х

Песна недеље

За песму с темом „растанак“ стигло је у редакцију свега двадесетак песама. Не знамо да ли је томе крива тема — тужна је некако — или се приближио растанак са школском

годином, па песници морају више да уче. За најбољу песму жири је прогласио рад Небојше Радојковића, ученика из Београда. За идући пут — тема је слободна.

РАСТАНАК

Збогом, рекла ми је мама,
а суза јој је из ока лила.
Збогом!

Остао сам сам и тужан.
отаи ми је био ружан.

Пољубио сам руку њену
и видео да љубичице у арту вену,
а њене ноге никако да крену
у свет.

Небојша Радојковић,
VI/1 Осн. шк. 14. децембра 67
Београд

ЖВАКАЊЕ ГУМЕ ЦИГАРЕТЕ СУ НАГРАДИЛЕ

ВЕЛОСОЛЕКС

Драган Ђонић, Трстеник код Краљева, ул. Моше Пијаде 5/1.

ШАТОР ЗА 3 ОСОБЕ

Фајс Марија, Кристан врх, п. Подплат 50.

ПОНИ БИЦИКЛИ

Ибрахимагић Енвер, Востански Нови, Видорија 45.
Јовановић Драгица, Маглај, ул. Дарка Цвијановића 8.
Муневера Рапкић, Јања код Бијељине, Фадила Јакића 46.
Даница Долиншек, Сопота 16., п. Подкум
Кристина Доминко, Цветковић 41., п. Подгорци

ЕЛЕКТРИЧНИ ГРАМОФОНИ

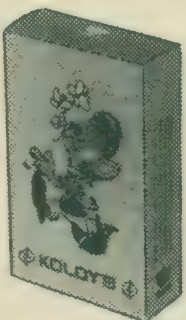
Милош Кржишник, Камна Горица 59, Горењско
Жива Вајин, Чока, Потиска 14., Ванат
Војана Шкедељ, Љубљана, Робичева 10.
Мајда Рус, Љубљана, Креков трг 10.
Јосип Певец, Вараждин, Томе Јанушића 19/1.

КОЛЕКЦИЈЕ БИТ ПЛОЧА

Бранка Радмановић, Сремска Митровица, железничка 16.
Намачић, Загреб, Вонбониера, Масарикова 23.
Весна Гаврановић, Добој, В. Веселића 6. б.
Грегор Вабић, Изола, Кидричева 4.
Сенија Иковић, Пула, Стигличева 23.
Албин Костањевец, Птуј, Муршићева 13.
Јагода Буљко, Мостар, Рударска 65-а.
Предраг Чудић, Земун, Банатска 3.
Станка Пернек, Местни врх 31, при Птују
Миодраг Ајдрић, Београд, Институт за испитивање материјала, Булевар
војводе Мишића 43/1.

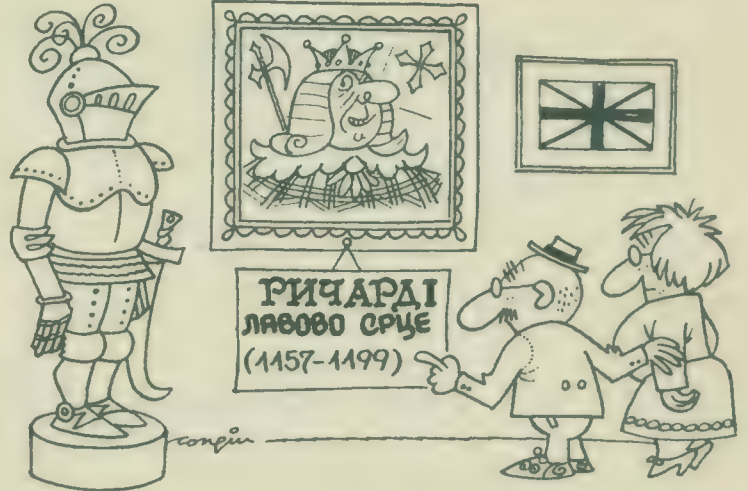
КОЛЕКЦИЈЕ ШУМИ ПРОИЗВОДА

Семлак Бранко, Радље об Драви шт. 14., п. Радље
Игор Југовић, Крањ, Кидричева 20.
Емица Ерјавец, Зглавница 3., п. Полшник при Литији
Насика Терзимекић, Маглај, ул. бр. Симића 21.
Тилка Абер, Шмартно 193., п. Словенградец
Гордана Пашара, Лички Усик, Николе Тесле 6.
Милена Богомолец, Љубљана, Левстиковца 7.
Душан Годец, Трбовље, Кершичев хриб 13.
Добринка Илић, село Вањска код Косовске Митровице
Марија Јакшић, Цазма
Сречко Дворшак, Зг. Корена 24., п. Корена
Миша Михаиловић, Нови Београд, Георги Г. Дежа 31/5.
Мајда Раутер, Раденци 60., п. Раденци
Јожица Машера, Кобарид, Ливек — Перати 5.
Дарја Рихтар, Марибор — Тезно, Птујска 52.

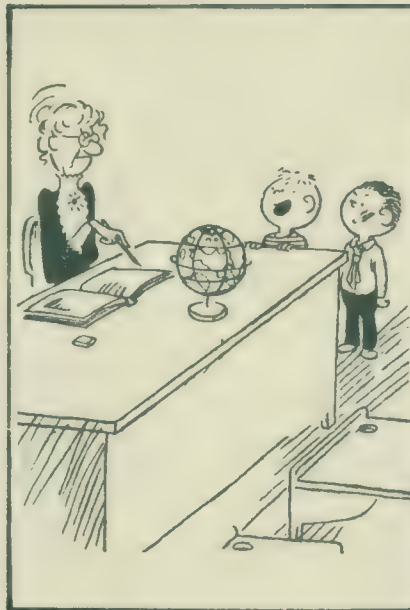

Срећни добитници извучени жребом добиће награде поштом најкасније до 1. VI. 1969. Надамо се да ћете и убудуће остати наши верни потрошачи.

ШУМИ, ЉУБЉАНА, ГРАДИШЧЕ 7

— Прво пресађивање у историји и то 800 година пре Барнара!

— Јоца ми не верује да сте се прошлог петка насмешили!

— Забога, Марко, зар цео дан оправљаш ту малу рупу на крову?

БЕЗ РЕЧИ

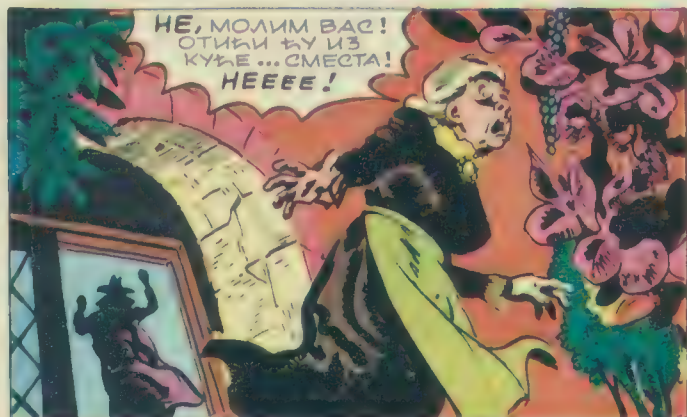

**ЈЕДНА
АЛИ ВРЕДНА**

СЛОН СЕ НЕ УМОРИ
ОД ТОГА ШТО НОСИ
СВОЈЕ КЉОВЕ

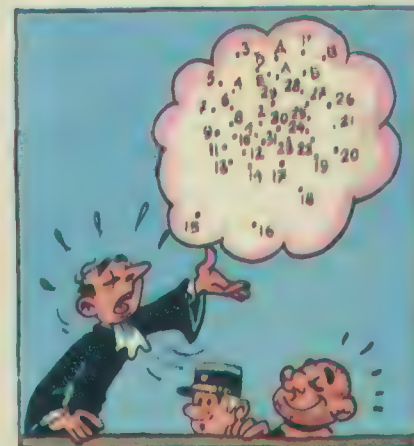
(Туарешка пословица)

КАПЕТАН Кејт

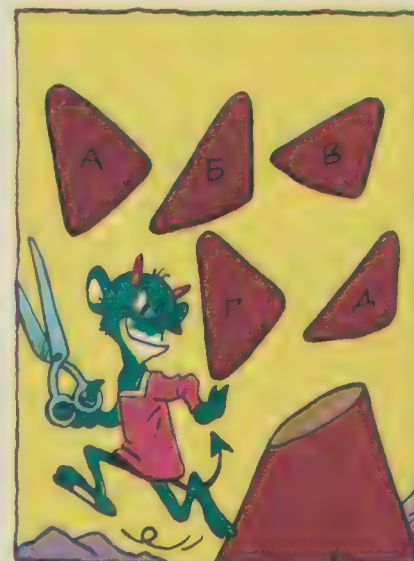
НЕВИН КАО...

Шта мисли бранилац о свом клијенту (оптуженом) сазнаћете ако будете повезали све тачке обележене бројевима од 1 до 31, као и слова од А до Е.

ОДГОВОР: Бранилац је толико уверен у невиност оптуженог да га је упоредно с анђелом.

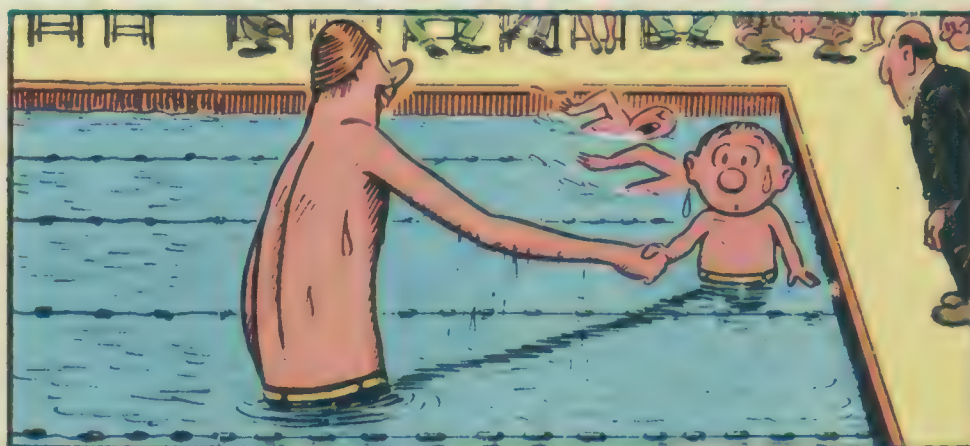
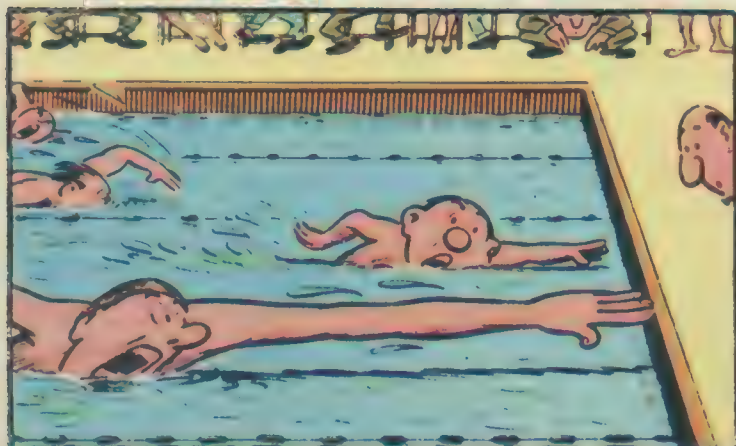
ЈЕДАН ЈЕ ПРАВИ

Један од ових пет троуглова одсечен је с врха неке мале планине. Можете ли да за један минут поголите који је то део?

ОДГОВОР: Лео Б.

СИМА СПОРТИСТА

С тајао је у подножју циновске статуе осврћући се унаоколо. Нејасно је осећао: овде се нешто изменило. Али шта? Немир и узбуђење нису га напуштали...

Био је археолог. Његова мршава фигура изгледала је млађе него лице, мрко, с уморним сувише мирним очима. Сад су га звали Михаил Григорјевич Бутјагин, а када је овде био први пут, она га је звала „Миша“ наглашавајући последњи слог.

Шта се променило?

То је било пре пет година. Он се припремао за одбрану дисертације, а Света студирала последњи семестар. Рекла је: „То је потребно за мој дипломски рад“ — и он је схватио да за њу мора бити места у експедицији. Уопште, она га је окретала како је хтела...

Михаил је разгледао гигантске фигуре покушавајући да се сети крај које је од њих, на ком месту, рекла: „Мишо, тешко је волети таквога као ти...“ и затресавши косом наставила: „а можда се мени само чини да те волим?“

Шта се то изменило? Шта се изменило? — питао се непрестано посматрајући пешчане брежуљке. Сећао се до најмањих ситница свега што се тада догодило.

...Четири члана археолошке експедиције одвојила су се од каравана и залутала у пустињу. И онда су усред дана случајно открили ове статуе. Фигура мушкарца била је нешто мало виша од фигуре жене. Његово лице било је грубо исклесано — без носа, без ушију, са широким устима. Утолико су необичније, чак неприродно, на томе лицу изгледале тачно уцртане очи. У њима зенице, плавичасте жилице на мрежњачи, а изнад њих као четкице густе савијене трепавице. Фигуре статуа су поражавале својом асиметријом. Труп и руке били су веома дугачки, ноге кратке, танке.

Ма колико да су се чланови експедиције међу собом расправљали, нису могли да одреде којој култури и којој епохи припадају те статуе.

Има њу нешто чудно

Михаил никада неће заборавити онај тренутак кад је први пут видео очи скулптура. Застао му је дах. Запањено се и није могао да одвоји поглед од њих. Као гоњен неком силом пошао је к њима, као месечар.

Кад се окренуо, видео је професора-историчара како стоји непомично, широм отворених очију, чврсто држећи руке поред тела. Више је он лично на статуу, него саме те фигуре.

Чак је и скептик Федоров признао да ту „има нешто чудно“.

Кад је Светлана видела фигуре, отео јој се узвик и привила се уз Михаила, тражећи инстинктивно заштиту. Њена слабост дала му је снагу. Осетио се јачи и савладао страх од тих очију.

Тада се догодило нешто страшно. Аљоша Федоров је кривошћу учинио нешто што археолози сматрају недопустивим. Одбио је мали каменчић од ноге женске статуе како би га испитао у лабораторији. А материја је заиста била необична — кроз њу су пролазиле некакве вијуге и стварала бледосиве капље.

После неколико дана залутале учеснице експедиције пронашле су авионом. Они су одлетели натраг кући верујући да ће се ускоро опет вратити у пустињу, статуама.

Али — почео је рат. Светлана је заједно са Михаилом отишла на

СУСРЕТ У ПУСТИЊИ

И. РОЗОХВАТСКИ

МИХАИЛ НИКАД НЕЋЕ ЗАБОРАВИТИ ТРЕНУТАК КАД ЈЕ ПРВИ ПУТ УГЛЕДАО ОЧИ СТАТУА. ЗАСТАО МУ ЈЕ ДАХ, ЗАПАЊИО СЕ И НИЈЕ МОГАО ДА ОДВОЈИ ПОГЛЕД ОД ЊИХ. КАО ДА СУ ЖИВЕ.

ФАНТАСТИЧНА ПРИЧА

Фронт. Професор-историчар је погинуо за време блокаде Лењинграда. Погинуо је и Аљоша Федоров у лабораторији док је испитивао чудесан комадић из пустиње.

А кад је рат завршен, Михаил и Света вратили су се старим незавршеним пословима, на првом месту — тајни статуа.

Михаил је почео да организује нову експедицију. Овог пута Света није могла да га прати — пре два месеца родила је сина.

Михаил је сам кренуо у пустињу. И ево ту, разговарајући са водичима, он је чуо занимљиву легенду:

Откинуло се парче Сунца

„Пре много векова, пустињом су се кретали номади народа Газруф. Бежали су испред непријатељских племена. Умирала су од врућине и жеђи, желуци су им се залепили за леђа од глади. Тада је старешина племена принео жртву својим гневним боговима, најлепшу и најмлађу девојку.

Али наједном, номади су угледали како се од сунца откинуло парче падајући на земљу. Оно се пред њиховим очима повећавало, претварајући се у криву огњену сабљу.

Номади су ничице пали, зачепивши уши да не би слушали ужасну

рику и звиждук. А тада је чудовишни ураган налетео на њих и за трен ока од многобројне друштине остао је само један који је после много дана дутања пустињом дошао до људи и све им испричао... Тада су све штеници издали строгу заповест: сви каравани морају да љубилазе „свето место“ где стоје страшни стубови.

Шта би могло да буде — мислио је Михаил Григорјевич. У рукописима једног старог историчара успео је да пронађе потврду ове легенде. Историчар је писао о звезди која је пала на земљу, о урагану и погинулих номадског племена.

А можда се некада у пустињу спустио космички брод. Можда су разумна бића са њега у знак свога боравка на земљи оставила ове статуе. То би објаснило чудан изглед статуа, загонетну материју од које су израђене. Али, зашто нико никада није причао о тајанственим бићима која су дошла из пустиње? А сигурно је да би се космонаути заинтересовали за китеље новооткривене планете и постарали се да ступе с њима у везу.

Размишљао је: „И тако, статуе овде стоје непомичне као и пре пет година. А колико сам свега преживео за то време! Истраживања, узбуђења, одбрана дисертације, рођење сина. Фронт, ватра, смрт, разни људи... Једни су долазили из туђих земаља, други одлазили из живота. Тамо, на фронту једна прове-

дена година рачунала се као четири године службе, а у ствари та година вреди као десет, двадесет година, цео живот. Сазнали смо тамо праву цену многих ствари, схватили шта значи срећа, живот, гутљај воде“.

Затим се сетио сина и насмешио се срећна лица. А за све то време статуе су стајале непомично, свих тих пет година, још беживотније него и сама пустиња.

Ајараш није могао да љуби

Па ипак, Михаилу је изгледало да се овде нешто променило. Он није могао да види шта и због тога се љутио и узбуђивао. Извадио је потес из ципа и отворио га. Извадио фотографију... Ево он, ево Света, на другој страни статуе... Али шта је сад то? Не, не може бити! Не...

Гледао је час фотографију час статуу, апарат није могао да погрешни. Можда сада њега очи варају? Пришао је ближе, одступио. Не, очи га не варају. На фотографији женска статуа стоји право, опустивши руке, а сада је изменила положај: мало савијене ноге у коленима, рука повучена ка нози — према ономе месту са кога је одбијено парче. А статуа мушкарца полуокренута ка њој, коракнула је напред, као да хоће да заштити жену. Десна рука је уздигнута и стиска неки предмет.

Шта то значи?

Михаил Григорјевич ништа више није осећао, није могао да мисли ни о чему, сем о статуи. Његове очи су блистале. Сад је изгледао много млађи. Сетио се Светланиних речи: „Све му се чини као да су живи...“

Слон живи десетине година, а неки инсекти — неколико сати. Али ако би избројали покрете које неки слон направи у свом животу и неки инсект, могло би се догодити да је број приближно исти.

Миш свари потпуно храну за сат и по, а змија — за неколико недеља. Дељење хелија неких бактерија збива се сваког часа двапут, а хели-

НАЈЕДНОМ, НОМАДИ СУ УГЛЕДАЛИ КАКО СЕ ОД СУНЦА ОТКИНУЛО ПАРЧЕ ПАДАЈУЋИ ПРЕМА ЗЕМЉИ. ОНО СЕ ПРЕД ЊИХОВИМ ОЧИМА ПОВЕЋАВАЛО ПРЕТВАРАЈУЋИ СЕ У КРИВУ ОГЊЕНУ САБЉУ.

ја многих виших врста организама — једанпут у неколико дана. Брзом мраву пуж би изгледао као окамењена гљива.

Статуете су стајале пред њим потпуно непомицне, али је он већ погађао да је њихова непомицност привидна. То уопште нису статуете него... Па наравно, то су жива бића са друге планете, из другог света, од другог материјала, из другог времена. Наша су столећа за њих тренутак. Очевидно и процеси неживе природе тамо теку другачије, у споријем ритму.

Човек брани жену

Пет година је требало тој непознатој жени да би осетила бол у ноzi и реаговала на њега. Пет година је требало мушкарцу да би направио један корак у намери да је заштити. А он је за тих пет година проживео велики део живота: ишао је кроз фронт, израђиван, измучен. И нежна златокоса Света, сада његова жена, ишла је заједно с њим делећи све тешкоће и радости.

А ова жена, коју су сви сматрали статуом, за све то време је спуштала руку према болном месту, а мушкарац покретао ногу како би направио корак у сусрет опасности. То је изгледало невероватно, али Михаило Григоријевич је сасвим сигурно знао да се у природи може све догодити.

„Проћи ће још стотину година — мислио је он. — Умрећу ја, умреће мој син, а за њих се ништа неће изменити. И сва наша страдања, наше радости и боли за њих немају ни каквог значаја. Они оцењују само за цела поколења“

И тек се ту запитао: „А ако стварно оцењују онда и суде? За бол на-несен жени пре десет година, истина без зле помисли, мушкарац је подигао оружје. А када ће оно да убије? Колико ће година проћи? Сто тину, хиљаду?... Људи далеке будућности платиће грешку својих предака. И какво је то оружје. — Каково је његово дејство? И како спречити његово дејство?“

Могао би лако да избије оружје из руке мушкарца. Могао би челичним ужадима да веже та бића. На крају крајева, побеђује онај чије време тече брже.

Али било би много боље кад би се могло општити с придошлицама. Одакле су? Зашто су дошли на Земљу? Али многобројна питања која би им данас поставили, дошла би до њиховог сазнања кроз десетак година, а проћи ће још сто година док они одговоре на њега. Проћи ће хиљаде година... А за потомке питање предака ће да изгуби сваки смисао, они ће постављати своја питања... И опет ће проћи хиљаде година...

За придошлице ће то бити тренутак, за Земљане — епохе.

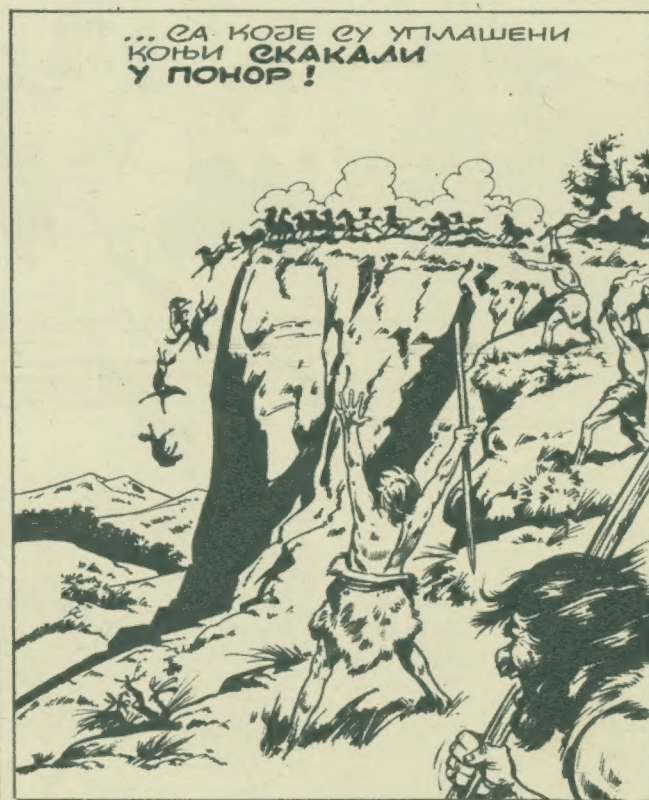
Земљани ће услијети!

Сада је Михаилу Григоријевичу било страшно да помисли на одломке свог живота. Како је он кратак, неприметан, а њему он изгледа цела епоха. А ко је он? Зашто је живео? Шта ће остати од њега?

Михаило Григоријевич је подигао главу. Не може свако да одговори на последње питање. Али, он може Остатке његова дела. Њему време није отишло узалуд. Ево и доказа. За пет година толико је паметнији и искуснији да је могао да доноси закључке о ономе о чему раније није ни сањао. Открио је тајну статуете!

Био је сад сигуран да се узалуд узбуђивао. Земљани ће наћи могућности да се споразумевају са придошлицама. Оно што је немогуће да нас, биће могуће сутра.

ТУНИГА И ЦРНИ ЖДРЕБАЦ

ПОДСЕТНИК

Симпатично смешне животињце на магнет, у разним бојама. При најмањем додиру климају главом. Украс за аутомобиле. **Цена 16,80 дин.** у самоуслугу „Тржнице Београд“, Бул. револуције 94.

ЗА ПОКЛОН

ПЛОЧА ЗА ВАС

»ХЕЈ БРИГАДЕ«

Некада, за време рата, песма „Хеј бригаде“ била је једна од најпознатијих песама. Са њом се полазило у бој, ратовало, прослављала победа над непријатељем, али се с њом на уснама и гинуло. Ладосковар снимио је недавно ову лепу мелодију, наравно у нешто измењеном руху. И, као што су је некада волели они који су с њом ратовали, тако се и сто свиђа и њиховим синовима или унуцима. Плочу је издао „Београд диск“. Цена је 6 нових динара.

КАКО СЕ ПРАВИ КОНФЕКЦИЈА

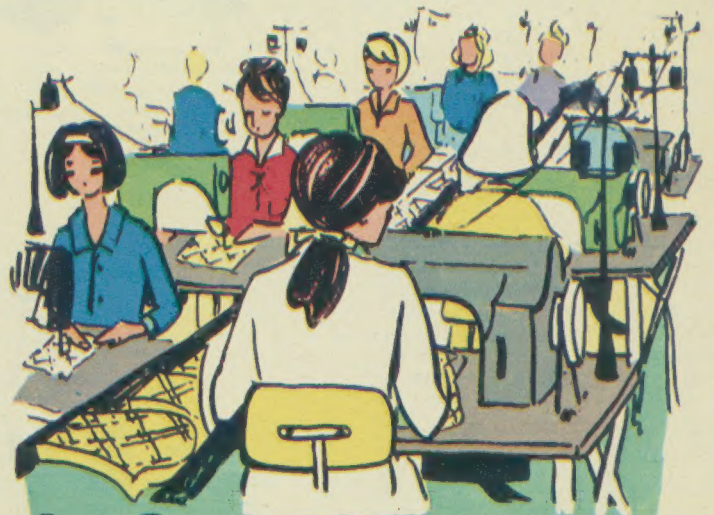
1 СВАКИ ДЕО ОДЕКЕ КОЈИ КУПИМО У ПРОДАВНИЦИ ПОЧЕО ЈЕ ДА СЕ СТВАРА КОД МОДНОГ КРЕАТОРА.

2 ПРЕМА УСВОЈЕНИМ ЦРТЕЖИМА И ОДРЕЂЕНИМ МЕРАМА КОЈЕ СЕ КОРИСТЕ У КОНФЕКЦИЈИ, МОДЕЛАРИ ПРАВЕ ШАБЛОНЕ КОЈИ ОДЛАЗЕ ДАЛЕ У КРОЈАЧНИЦУ.

3 ТУ СЕ ШАБЛОНИ СТАВЕ ПРЕКО ВИШЕ СЛОЈЕВА ШТОФА И СВЕ СЕ КРОЈИ МАШИНОМ КОЈА СЕ ЗОВЕ БОНСЕК.

4 СКРОЈЕНИ МАТЕРИЈАЛ ДАЛЕ ИДЕ У ШИВАРУ ГДЕ СВАКИ РАДНИК

ИМА СВОЈ ПОСАО: ЈЕДАН ШИЈЕ РУКАВ, ДРУГИ НАШИВА ЧЕП... И ЗА КРАТКО ВРЕМЕ МОДЕЛ ЈЕ ГОТОВ.

АЛИ, ТО НИЈЕ СВЕ... НА РЕДУ ЈЕ ПЕГЛАЊЕ.

5

6

И ТАКО НА КРАЈУ ОДЕКА ДОЂЕ ДО ВАС.

Средановић
Миланка

WALT
DISNEY

МИКИ

